

A Fővárosi Ítéletábra a Strausz Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű felperes neve (I rendű felperes címe) I. rendű, a II.rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű, valamint a Szép Ügyvédi Iroda és a Strausz Ügyvédi Iroda által képviselt III. rendű felperes neve (III. rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek a dr. Bokrosi Justina kamarai jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes neve) I. rendű, a Szabó, Kelemen és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **Szeged** Megyei Jogú Város Önkormányzata (6720 **Szeged**, Széchenyi tér 10.) II. rendű és III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperes elleni kártérítés megfizetése, személyiségi jogsértés megállapítása iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2019. január 9. napján kelt 31.P.20.455/2018/36. számú ítélete ellen az I. és II. felperes által 37., a III. rendű felperes által 38. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I rendű alperesnek 1.500.000 (azaz egymillió-ötszáz ezer) Ft, míg a II. és III. rendű alperesek javára személyenként 1.500.000 (azaz egymillió-ötszáz ezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a III. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű alperesnek 370.000 (azaz háromszázhetvenezer) Ft, míg a II. és III. rendű alperesek javára személyenként 370.000 (azaz háromszázhetvenezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes keresetében szerződésen kívül okozott kár címén kérte kötelezni az alpereseket egyetemlegesen 480.000.000 Ft, valamint ennek 2015. április 3. napjától a kifizetés napjáig számított kamata megfizetésére. Álláspontja szerint az alperesek jogellenesen összejátszottak a **Sz. Kft.** tevékenységének ellehetetlenítése és a távhőszolgáltatási engedélyének az elvonása érdekében. A II. rendű alperest szerződésszegéssel okozott kár címén is kérte kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes a társasági szerződés célját a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:88. § (1) bekezdésébe ütköző magatartásával hiúsította meg. Keresetének jogalapjaként a Ptk. 6:19. §-át, 5:22. § (1) és (2) bekezdését, 6:524. § (1) bekezdését, a II. rendű alperes esetében pedig még a 6:142. §-át és a 6:143. § (1) és (3) bekezdését jelölte meg.

Az I. rendű felperes kérte továbbá annak megállapítását, hogy a II-III. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy:

1.- a **sz....hu** internetes oldalon 2015.március 25. napján napján, a II. rendű alperes nevében eljáró **Sz. P.** úgy nyilatkozott „... szakmai befektetőt cserélt a cég, amiről csak másfél hónappal később értesült az önkormányzat, s mivel nem tudott élni elvásárlási jogával, ezért eljárást kezdeményeztek." Ezen közlés valótlan és jogsértő, mert a többségi tulajdonost nem illette meg az elővásárlási jog.

2.- a **sz....hu** internetes oldalon 2015. április 9. napján megjelent közleményben a II. rendű alperes

többek között azt közölte „az **A. Kft.** helyett a szintén magánberuházó cégcsoporthoz tartozó, a társaságban 51%-os tulajdonosi hányaddal rendelkező I.rendű felperes neve lett a szakmai befektető. Erről azonban csak másfél hónappal később értesítették az önkormányzatot, amelynek álláspontja szerint elővásárlási joga lett volna, ezért a bírósághoz és az ügyészséghez is fordult **Sz. Városa.**” E közlés valótlán, a II. rendű alperes nem élhetett elővásárlási jogával, és bírósághoz sem fordult.

A cikk két bekezdéssel ez alatt közölte, hogy az Energetikai Hivatal visszavonta a **Sz. Kft.** működési engedélyét, és a szövegkörnyezet alapján ebből arra lehet következtetni, hogy az I. rendű felperes miatt lett a működési engedély visszavonva. Ez szintén valótlán.

3.- a **d...hu** internetes oldalon 2015. április 3. napján „Leállította a **Sz. H.** működését az Energiahivatal” címmel megjelent cikkben a II. rendű alperes közlése alapján valótlánul közölték, hogy a kereskedő cégek a kisebbségi tulajdonos, az **A./E** cégcsoport bizonytalan helyzete miatt csak több milliárd forintos biztosíték ellenében értékesítettek volna gázt a **sz-i** távfűtéshez. Valótlán az a közlés is, hogy az egész fűtési szezonban nem tudott földgázt beszerezni.

4.- a **d...hu** internetes oldalon 2015. február 2. napján a III. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy „drágábban vettük eddig a gázt a kisebbségi tulajdonos cégcsoportjától, mint amennyi indokolt lett volna. Ebből adódóan százmilliós tételektől esett el a **Sz.** az állami támogatás-kiesés miatt, ellenben a kisebbségi tulajdonos oldalán ez bevételként jelentkezett.” Közlése valótlán és a felperes jóhírnevét sérti.

5.- a **d...hu** internetes oldalon 2015. február 20. napján a III. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy „a cég pénzügyi helyzete válságos, keresi a kitörési lehetőséget a mostani tulajdonosi struktúrában és a kettős ügyvezetés béklyójában” Közlése valótlán, és sérti felperes jóhírnevét.

A jóhírnevhez fűződő személyiségi joga megsértése miatt az alpereseket 20.000.000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni. Hivatkozott arra, hogy felperes hírnévrontása mindhárom alperes vonatkozásában tetten érhető, nyilatkozataik jogsértőek, valamennyi lakossági tájékoztatás és közlemény határozottan arra irányult, hogy a **Sz. Kft.-t** lejárassák és a kisebbségi tulajdonosa nevét sárba tiporják. A személyiségi jogsértés vonatkozásában hivatkozott a Ptk. 2:43. §-ra.

A II. rendű felperes mint a **Sz. Kft.** engedményese kérte az alpereseket egyetemlegesen kötelezni, hogy fizessenek meg részére 262.652.591 Ft kártérítést. Az alperesekkel szembeni igényérvényesítési jogosultságát a **Sz. Kft.** 2015/5/27. számú taggyűlési határozatára és a 2015. július 1. napján megkötött engedményezési szerződésre alapította. A kára a **Sz. Kft.** által bérelt vagyonban végzett azon beruházás értéke, amelynek hasznosítására nem volt lehetősége az üzemeltetési jog elvonása miatt.

A III. rendű felperes a II. rendű felperes engedményeseként lépett perbe. A II. rendű felperes előadta, hogy az alperesekkel szembeni követelését engedményezte, ezért a perből való elbocsátását kérte, amelyhez az alperesek nem járultak hozzá.

Az alperesek valamennyien a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben marasztalását kérték.

Az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy hatósági jogkörét gyakorolta, a többi alperessel nem játszott össze. A működési engedély elvonására a **Sz. Kft.** bizonytalan anyagi helyzete miatt került sor, mivel a teljes fűtési szezonban nem tudta önállóan a gázellátást biztosítani, ezzel a lakosság távhőellátását, mint közszolgáltatást nem tudta biztosítani.

A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy mint önkormányzat köteles a távhő közszolgáltatás biztosítására. A **Sz. Kft.** annak ellenére, hogy 2013-ban jelentős tagi kölcsönt nyújtott részére, továbbra is veszteségesen gazdálkodott, a távhő közszolgáltatást tovább nem tudta biztosítani. A saját honlapján közzétett és mások által átvett információk, közlések a valóságnak megfeleltek, ez

pedig személyiséget sértő cselekmény nem lehet. Az üzletrész tulajdonszerzése miatt az ügyészséghez fordult és bírósági eljárást is kezdeményezett.

A III. rendű alperes arra hivatkozott, hogy nem játszott össze az I. és a II. rendű alperessel a **Sz. Kft.** tevékenységének ellehetetlenítésében. 2015 januárjában ügyvezető társával együtt volt jelen az I. rendű alperesnél és egyeztetett vele. 2015 februárjában szintén ügyvezető társával együtt írták alá a cég helyzetéről szóló jelentést. Ügyvezetővé választásakor már a cég tevékenysége ellehetetlenült és veszteséges volt, nem tudta a gázellátást biztosítani. A szállítók csak az I. rendű felperesi cégcsoporthoz tartozó távhőszolgáltatóktól kértek bankgaranciát. A II. rendű alperes az ügyvezetői tevékenységre vonatkozóan utasítást részére nem adott. Az **I. Zrt.**-nél a **Sz. Kft.** távhőszolgáltatási engedélyének megvonását követően létesített megbízási jogviszonyt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte az I. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesek javára fejenként 3.000.000 Ft perköltséget. Kötelezte továbbá a II. és III. rendű felperest, hogy fizessenek meg külön-külön 15 nap alatt az alperesek javára egyenként 750.000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű felperes jogelőde az **A. Kft.** és a II. rendű alperes 1999-ben megkötött társasági szerződéssel hozta létre a **Sz. H. Kft.**-t (továbbiakban **Sz. Kft.**) **Sz.** város távhő ellátásának biztosítására 25 év időtartamra 2024. október 31. napjáig. Az **A. Kft.** törzsbetéte 49 millió Ft, a II. rendű alperesé pedig 51 millió Ft volt.

A **Sz. Kft.** tevékenységét a **Sz. T. (Sze.) Kft.** tulajdonában álló távhőközmű eszközeivel végezte - a társasági szerződéssel egy időben megkötött - üzemeltetési és vállalkozási szerződés alapján. A **Sze. Kft.** a II. rendű alperes 100%-os tulajdonát képezi.

A **Sz. Kft.** társasági szerződése VII. pontja szerint a társaság legfőbb döntéshozó szerve a taggyűlés, amely döntéseit minden esetben az összes üzletrész tulajdonos szavazata alapján számított 3/4-es többséggel, 75% + 1 szavazattal hozza. A **Sz. Kft.** képviselőre és cégjegyzésére a két ügyvezetője együttesen volt jogosult, az egyik ügyvezetőt az **A. Kft.** a másik ügyvezetőt a II. rendű alperes delegálta. A **Sz. Kft.** társasági szerződése szerint a tagok a veszteséget törzsbetéteik arányában viselik, de nem ír elő ilyen esetekben egyéb, a feleket terhelő kötelezettséget (pl. pótbefizetés).

A **Sz. Kft.** távhőtermelési és szolgáltatási tevékenységet csak I. rendű alperes hatósági engedélye alapján végezhetett. Az I. rendű alperes 99/2006 számú határozatával a II. rendű alperesnek távhőtermelői működési, majd a **Sz. Kft.**, mint engedélyes részére távhőszolgáltatói működési engedélyt adott. A **Sz. Kft.** az új távhő-támogatási rendszer bevezetését (2011. október) követően veszteséges gazdálkodást folytatott. 2012 évben a Kft.-nek 46.000.000 Ft vesztesége volt, először az eredménytartalékát, majd a jegyzett tőkéjét is felemésztette. A veszteséges működés miatt 2013 év végén a tagok 1.000.000.000 Ft tagi kölcsönt nyújtottak, ebből 510.000.000 Ft-ot a II. rendű alperes, 490.000.000 Ft-ot az **A. Kft.**. Ennek ellenére a cég vesztesége a tagi kölcsönt is felemésztette, és a 2013 évet is 208.000.000 Ft veszteséggel zárta. 2014 évben a kft. ismét veszteséges volt, annak ellenére, hogy 2012, 2013 és 2014 évben is 1.000.000.000 Ft-ot meghaladó állami távhőszolgáltatási támogatást vett igénybe.

2014. évben a **Sz. Kft.** megbízásából a **K. Kft.** a veszteséges működés megszüntetésére javaslatokat dolgozott ki, a kisebbségi tulajdonos a veszteséges működés megszüntetése és a költségek racionalizálása érdekében 2014 áprilisában javasolta, hogy a II. rendű alperes engedje el a közművagyon nyilvántartásáért az **I. Zrt.**-nek fizetett évi 12.000.000 Ft díjat, az üzemeltetett berendezések kerüljenek apportálásra. Emellett javasolta a törzstőke megemelését, és újabb tagi kölcsönök nyújtását. E javaslatokat a II. rendű alperes közgyűlése nem fogadta el.

2014. 09.03. napján az **A. Kft.** a 49% üzletrészét - a II. rendű alperessel való előzetes egyeztetés nélkül - csereszerződéssel átruházta az I. rendű felperesnek. A szerződés értelmében az I. rendű felperes a **Ko. Kft.**-ben meglevő résztulajdonát cserélte el a **Sz. Kft.** 49% üzletrészére, és további 79.000.000 Ft megfizetését vállalta. Az I. rendű felperes a **Sz. Kft.** üzletrész tulajdonának megszerzése előtt nem kért előzetes engedélyt az I. rendű alperestől, ezért az I. rendű alperes hatósági jogkörében eljárva 500.000 Ft bírsággal sújtotta a **Sz. kft.-t**.

A II. rendű alperes a **Sz. Kft.** 49% üzletrész tulajdona átruházásáról csak utólag szerzett tudomást, annak jogcímét nem ismerte. Élni kívánt volna elővásárlási jogával, és annak tisztázásáig, hogy az üzletrész átruházása jogszerűen történt-e nem ismerte el az I. rendű felperes **Sz. Kft.**-beli képviseleti jogát sem. Az I. rendű felperes tulajdonszerzését eredményező cégbírószági változásbejegyző végzés hatályon kívül helyezése érdekében az ügyészséghez fordult, majd 2014. október 30. napján a **Szegedi** Törvényszéken 11.G.40.253/2014 ügyszám alatt pert indított a változásbejegyző végzés hatályon kívül helyezése iránt.

2014 októberében a **Sz. Kft.** tájékoztatta az I. rendű alperest arról, hogy az **E. GmbH** vis maior helyzetre hivatkozással felmondta a vele kötött gázszerződést, ezért a gázellátása biztosítása érdekében gázkereskedő kijelölését kérte a földgáz ellátásról szóló 2008. évi XL tv. (GET) 119. § alapján. Az **E. GmbH**-ban az I. rendű felperesnek 74% részesedése volt.

A **Sz. Kft.** az I. rendű felperes üzletrész tulajdonszerzését követően 2014. október 31-től a 2014-2015 évi teljes téli fűtési szezonban, 5 hónapon át nem tudott saját jogon, önállóan földgázt beszerezni. Ez a távhőtermelési tevékenységét ellehetetlenítette, a lakossági és közintézményi távhőfelhasználók távhőellátását közvetlenül veszélyeztette, ezért az I. rendű alperes jelölt ki részére több alkalommal is gázszolgáltatót.

Az I. rendű alperes először 2014. november 15. napjáig jelölte ki gázszolgáltatóként a **M. Zrt.-t**, és felhívta a kft.-t, haladéktalanul bonyolítsa le gázkereskedői tendert az önálló gázbeszerzése érdekében. A tender kiírásra egy ajánlat érkezett, a **C. Kft.-től**, de pénzügyi biztosíték nyújtására a **Sz. Kft.** nem volt képes. Az I. rendű alperes ezt követően 2014. november 30. napjáig, majd 2014. december 15. napjáig ismét kijelölte a **M. Zrt.-t** gázszolgáltatónak, és ismét felszólította a **Sz. kft.-t** a gázkereskedői tender bonyolítására. Ennek során a **Sz. kft.** a **M. Zrt.** ajánlatát a kért pénzügyi biztosíték mértéke miatt nem tudta elfogadni, erről tájékoztatta az I. rendű alperest, aki 2014. december 15. napjáig ismét a **M. Zrt.-t** jelölte ki a földgázellátására. Ezt követően az I. rendű alperes 2015. január 15. napjáig, majd 2015. január 31. napjáig a kft. gázszállítójának újból a **M. Zrt.-t** jelölte ki.

A 2014 - 2015. évi fűtési szezonban más - kizárólag önkormányzati tulajdonban álló - távhőszolgáltatók önállóan, biztosíték adása nélkül is tudtak gázszolgáltatóval szerződni.

2014. november 20. napján a II. rendű alperes polgármestere tájékoztatta az I. rendű alperest arról, hogy a **Sz. Kft.** gazdálkodása ellehetetlenült, a hatóságilag megállapított szolgáltatási díjakon és az állami támogatáson kívül más bevétele nincs, a legjelentősebb költséget képviselő szabadpiaci gázárakra és szállítási feltételekre ráhatása nincs, a **Sz. Kft.** ellehetetlenült pénzügyi helyzetét nem a résztulajdonos önkormányzat, hanem véleménye szerint a jogalkotás eredményezte.

2014. december 4. napján egyeztetést tartott az I. rendű alperes (elnökhelyettese) és a II. rendű alperes (alpolgármestere) a **sz-i** hőszolgáltatás fennálló problémáiról. Az egyeztetésről a II. rendű alperes Városüzemeltetési Irodavezetője, **M. L.** készített beszámolót.

2014. december 10. napján a **Sz. Kft.** taggyűlést tartott, ezen a II. rendű alperes képviselője bejelentette, hogy a tulajdonos-változásról késve szerzett tudomást, a változásbejegyzés hatályon

kívül helyezése érdekében pert indított a **Sz. Kft.**-vel szemben. A kisebbségi tulajdonos képviselőjében **P. Cs.** javaslatot tett a költségcsökkentésre. A taggyűlés 2014. december 11-től - 2015. december 31-ig a III. rendű alperest a többségi tag által delegált ügyvezetővé választotta meg. A III. rendű alperes az ügyvezetést megbízási szerződés alapján látta el.

2015. január 16. napján a **Sz. Kft.** mindkét ügyvezetője együtt volt jelen az I. rendű alperesnél történt megbeszélésen, ahol elhangzott az I. rendű alperestől, a **Sz. kft.** korábban a szabadpiaci árakhoz képest drágábban szerezte be a gázt, ami százmilliós nagyságrendű többletkiadást jelentett számára. Az I. rendű alperes adatszolgáltatása, kimutatása szerint 82 távhőszolgáltató földgázvásárlási súlyozott átlagára alapján 2013. október - 2014 szeptembere között a **Sz. Kft.** magasabb áron vásárolta a földgázt az **E** csoport gázkereskedőjétől mint a többi szolgáltató, ami számára (az átlagár-különbözet és a megvásárolt földgáz mennyiségére tekintettel) éves szinten százmilliós nagyságrendű többletkiadást jelentett ebben az időszakban.

2015. január 31-et követően sem tudta a **Sz. Kft.** saját jogon a földgázellátását biztosítani, ezért az I. rendű alperes 2015. április 15. napjáig ismét kijelölte a **M. Zrt.**-t gázszállítójának, aki felé ekkor már igen jelentős, 2.000.000.000 Ft-ot meghaladó tartozása állt fenn.

2015. február 16-án az I. rendű alperes levélben tájékoztatta a II. rendű alperest arról, hogy a **Sz. Kft.** nem tud megfelelni a távhőtermelési tevékenység végzésére vonatkozó feltételeknek, az általa kiírt tenderek eredménytelenségének oka a távhőszolgáltató cég gazdasági helyzete, ennek következtében a földgázkereskedők által kért pénzügyi biztosítékot nem tudta megadni. A Hivatal a jelen helyzetben abban tud az Önkormányzat segítségére lenni, ha a képviselő-testület - a Mötv.-ben és a Tszt.-ben meghatározott kötelezettségének eleget téve- döntést hoz, amelyben a jelen távhőszolgáltató helyett a továbbiakban egy másik, a tevékenység ellátására alkalmas gazdálkodó szervezetet biz meg a távhőtermelési és szolgáltatási közfeladat ellátásával, akkor a Hivatal annak engedélyét soron kívül fogja elbírálni. 2015. február 19-én a **Sz. Kft.** két ügyvezetője, a III. rendű alperes és **B. G.** közösen adtak tájékoztatást a II. rendű alperesnek a cég helyzetéről. A II. rendű alperes 2015. február 19. napján arról tájékoztatta az I. rendű alperest, hogy a város távhőellátása az engedélyes útján nem biztosított, és hosszú távon nem biztosítható, mert az engedélyes pénzügyi helyzete nem teszi lehetővé a nagy összegű bankgarancia, vagy más likvid pénzbiztosíték nyújtását.

2015. februárban az I. rendű alperes az I. rendű felperes kérelme alapján indult - a **Sz. Kft.**-ben 49%-os befolyásszerzéshez történő - hozzájárulás megadása iránti eljárást megszüntette, mert az I. rendű felperes az eljárás lefolytatásáért fizetendő igazgatási szolgáltatási díjat felhívás ellenére nem fizette meg.

2015. március 9. napján az I. rendű felperes ügyvezetője levélben kezdeményezte a **Sz. Kft.** rendkívüli taggyűlésének összehívását, ebben többek között arról adott tájékoztatást, hogy a már nyújtott kölcsönöket kiváltó és azt meghaladó további tőkeemelésre, pótbefizetésre van szükség annak érdekében, hogy a közszolgáltatási feladatait a kft. tovább végezhesse.

2015. március 15-én a II. rendű alperes a kft. likviditási problémái miatt jóváhagyta a **Sz. Kft.** és a **Pénzügyintézet1** neve között létrejött 300.000.000 Ft összegű folyószámla hitelszerződéshez nyújtott önkormányzati készfizető kezesség vállalási szerződést.

2015. március 25. napján a II. rendű alperes arról tájékoztatta az I. rendű alperest, hogy a gázbeszerzési pályázatra egy ajánlat érkezett 2015. március 19. napján a **KG Kft.** részéről, amelynek megbízhatósága tekintetében nem áll adat a rendelkezésére. A **Sz. kft.** tőkehelyzetének rendezése,

működésének helyreállítása érdekében a közérdek figyelembevételével mellett kezdeményezte, a Hivatal indítson hivatalból eljárást annak megvizsgálására, hogy a kft. képes-e a Tszt. szerinti ellátási kötelezettségének eleget tenni, ill. a folyamatos és biztonságos szolgáltatáshoz szükséges üzemeltetési és fenntartási feladatokat ellátni.

2015. április 2. napján az I. rendű alperes 4034/2015 számú határozatával visszavonta a **Sz.** Kft. távhőtermelői és távhőszolgáltatói működési engedélyeit 2015. április 16. napjával, egyidejűleg **Sz.** város távhőtermelése és távhőszolgáltatása ellátására a 100%-os önkormányzati tulajdonban álló **I. Zrt.**-t, mint engedélyest jelölte ki.

2015. április 2. napján a távhő-szolgáltatási engedélyének visszavonását követően a **Sz.** kft. rendkívüli taggyűlést hívott össze 2015. április 10. napjára. 2015. április 3. napján a II. rendű alperes közgyűlése felhívta az **I. Zrt.**-t, szüntesse meg a **Sz.** Kft. és a **Sze.** Kft. közötti szerződést, és tájékoztatást kért 2015. április 15-i határidővel **Sz.** Kft. gazdálkodásáról.

2015. április 8. napján a **Pénzügyintézet2** neve felmondta a **Sz.** Kft.-vel kötött 670.000.000 Ft folyósításáról szóló kölcsönszerződést. 2015. április 9. napján az **A.** Kft. azonnali hatállyal felmondta a tagi kölcsön nyújtására vonatkozó szerződést, az ebből eredő követelését az I. rendű felperesre engedményezte. 2015. április 15. napján a **Pénzügyintézet1** neve felmondta a **Sz.** Kft.-vel kötött 300.000.000 Ft összegű folyószámla hitelszerződést. 2015. május 18. napján a II. rendű alperes a **Sz.** Kft. felszámolását kezdeményezte a tagi kölcsön visszafizetésének elmaradása miatt, a felszámolás elrendelésének napja 2015. szeptember 15-e.

2015. május 27. napján az I. rendű felperes a **Sz.** Kft. nevében szabálytalanul, taggyűlés tartása és a többségi tulajdonos részvétele nélkül 2015/5/27 szám alatt taggyűlési határozatot hozott, melyben rögzítette, hogy a **Sz.** Kft.-t jelentős kár érte, a károkozás az I.-II.-III. rendű alperes összehangolt jogsértő magatartására vezethető vissza. Megbízta a II. rendű felperest a **Sz.** Kft. nevében és képviselőjében kártérítési igény érvényesítésére az alperesekkel szemben, és rögzítette, hogy az érvényesíteni kívánt követelést külön megállapodással engedményezi a II. rendű felperesre. Az engedményezési megállapodás aláírására az I. rendű felperes tulajdonosi képviselőjét hatalmazta fel. E felhatalmazás alapján az I. rendű felperes 2015. július 1. napján a **Sz.** Kft. nevében engedményezési szerződés megnevezésű megállapodást kötött a II. rendű felperessel, majd a II. rendű felperes a III. rendű felperessel.

A II. rendű alperes keresetet nyújtott be a **Sz.** Kft. 2015/5/27 számú taggyűlési határozatának hatályon kívül helyezése iránt. A **Szegedi** Törvényszék 6.G.40.139/2015/9. számú jogerős ítéletével e taggyűlési határozatot hatályon kívül helyezte, a jogerős ítélet indokolása rögzítette, hogy taggyűlés tartása nélkül az I. rendű felperes nem hozhatott volna taggyűlési határozatot.

A **Sz.** Kft. jogi képviselője - korábbi ügyvédi megbízási szerződése alapján eljárva - a kisebbségi tulajdonos kérésére keresetet nyújtott be az I. rendű alperes távhőszolgáltatási engedélyt megvonó határozatával szemben 32.K.30.328/2016. ügyszám alatt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A kft. felszámolásának elrendelését követően a felszámoló a keresettől elállt, a bíróság a pert megszüntette. A felszámoló elállásának oka az volt, hogy az engedély esetleges visszaszerzése esetén sem tudta volna a felszámolás alatt álló cég biztosítani a távhőszolgáltatást.

Az I. rendű felperes keresetet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatás és Munkaügyi Bírósághoz az I. rendű alperessel szemben a távhőtermelői és távhőszolgáltatói működési engedélyt visszavonó határozata hatályon kívül helyezését kérve. A bíróság a keresetet elutasította. Az I. rendű felperes a

Fővárosi Közigazgatás és Munkaügyi Bíróság ítélete alaptörvény ellenességének megállapítása és megsemmisítése érdekében alkotmányjogi panaszt nyújtott be, az Alkotmánybíróság IV/355-10/2016 számú határozatával az alkotmányjogi panaszt elutasította.

2016. májusában a **Sz. Kft.** "fa" peres eljárást indított az I. rendű felperes és az **A. Kft.** ellen a közöttük 2015. április 10 napján létrejött (tagi kölcsönre vonatkozó) engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása, az I. rendű felperes által a 2014-2015 évi fűtési szezonban érvényesített és a csoportos Áfa visszaigénylés miatt hozzá kiutalt összeggel való elszámolás érdekében. A **Szegedi** Ítélőtábla Gf.III.30.084/2017/4. sz. jogerős ítéletével megállapította, hogy jelen per I. rendű felperese és az **A. Kft.** között létrejött engedményezési szerződés érvénytelen, és kötelezte jelen per I. rendű felperesét 511.798.485 Ft és kamatai megfizetésére a **Sz. Kft.** „fa” javára. A Kúria Pfv.VII.21.889/2017/11. számú ítéletével a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét hatályában fenntartotta.

2015. március 25. napján a **sz...hu** internetes oldalon a II. rendű alperes nevében **Sz. P.** alpolgármester úgy nyilatkozott, hogy az önkormányzat csak másfél hónappal később értesült arról, hogy szakmai befektetőt cserélt a cég (**Sz. Kft.**), mivel nem tudott élni az elővásárlási jogával, ezért eljárást kezdeményeztek.

2015. április 9. napján a **sz...hu** internetes oldal a II. rendű alperes közlése alapján azt írta, hogy az **E Kft.** lett a szakmai befektető, erről csak másfél hónappal később értesítették az önkormányzatot, amelynek álláspontja szerint elővásárlási joga lett volna, ezért bírósághoz és ügyészséghez fordult **Sz. Váro**sa.

2015. április 3. napján a **d...hu** internetes oldalon „Leállította a **Sz. H.** működését az Energiahivatal” címmel megjelent cikk tartalmazta a II. rendű alperes közleményét, mely szerint a kereskedő cégek a kisebbségi tulajdonos, az **A./E** cégcsoport bizonytalan helyzetére hivatkozva csak több milliárd forintos biztosíték ellenében értékesítettek volna gázt a **sz-i** távfűtéshez.

2015. február 2. napján a **d...hu** internetes oldalon megjelent cikkben a III. rendű alperes azt nyilatkozta, hogy „Drágábban vettük eddig a gázt a kisebbségi tulajdonos cégcsoporttól, mint amennyi indokolt lett volna. Ebből adódóan százmilliós tételektől esett el a **Sz.** az állami támogatás-kiesés miatt, ellenben a kisebbségi tulajdonos oldalán ez bevételként jelentkezett.”

2015. február 20. napján a **d...hu** internetes oldalon megjelent cikkben a III. rendű alperes azt nyilatkozta, hogy „A cég pénzügyi helyzete válságos” keresi „a kitörési lehetőséget a mostani tulajdonosi struktúrában és a kettős ügyvezetés béklyójában”.

A fenti tényállás alapján az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét nem találta megalapozottnak.

A felek jogviszonyára a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) szabályait alkalmazta.

A II. rendű alperessel szemben a Ptk. 3:88. §-a, a 6:142. §-a, valamint a 6:145. §-a értelmében a párhuzamos kártérítési igények kizártsága miatt csak a szerződésszegéssel okozott kártérítési igényt vizsgálta. Az I. rendű felperest terhelte a II. rendű alperes által elkövetett szerződésszegés tényének, valamint a felmerült kárnak a bizonyítása. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a II. rendű alperes a társasági szerződést és az együttműködési kötelezettségét nem szegte meg, nem volt elvárható, hogy a veszteséges és gázbeszerzésre képtelen céget továbbra is finanszírozza. A közszolgáltatási kötelezettsége ellátása érdekében ezért jogszerűen döntött úgy, hogy nem kíván a

kft.-be további anyagi forrásokat tenni, hanem más társaság útján kívánja ellátni a közfeladatait. Az elsőfokú bíróság e körben értékelte, hogy a **Sz. Kft.** már 2011. évtől tartósan veszteséges volt, a tagok 2013. évben 1.000.000.000 Ft tagi kölcsönt nyújtottak részére, ennek ellenére 2014. évben sem tudott nyereséges gazdálkodást folytatni. A társasági szerződés a tagok részéről kötelező pótbefizetésről nem rendelkezett, erre a II. rendű alperesnek szerződésben vállalt kötelezettsége nem volt. A II. rendű alperes üzleti döntéseinél szem előtt kellett tartania a közvagyonnal való felelős gazdálkodás szabályait is. Az I. rendű alperesnek valótlan adatot nem szolgáltatott. Az elsőfokú bíróság értékelte azt a tényt is, hogy az I. rendű felperes a veszteséges **Sz. Kft.**-ben 2014. szeptember 3-án oly módon szerzett üzletrésztulajdont, hogy azt megelőzően a jogelődje szerződéses partnerével, a II. rendű alperessel nem egyeztetett, arról a II. rendű alperes csak utólag szerzett tudomást. Emiatt az I. rendű alperes nem ismerte el az engedélyes jogutódjának az I. rendű felperest, és 500.000 Ft pénzbírsággal is sújtotta a **Sz. Kft.**-t. Mindezek alapján az I. rendű felperes és a II. rendű alperes között az üzleti, partneri kapcsolat 2014. év végére már megromlott. A II. rendű alperes nem ismerte el az I. rendű felperes üzletrész tulajdonszerzésének jogszerűségét, ennek érdekében az ügyészséghez fordult és bírósági eljárást kezdeményezett. Ezekről a valóságnak megfelelően adott tájékoztatást a lakosságnak, amit a különböző internetes honlapok közöltek. 2014. október 31-től a **Sz. Kft.** szerződéses gázszolgáltatója beszüntette a gázszolgáltatást, ezáltal a II. rendű alperes kötelezettségébe tartozó távhő-közszolgáltatás veszélybe került. Mindezek alapján a II. rendű alperes részéről nem volt szerződésszegő magatartás, hogy a **Sz. Kft.**-t tovább már nem finanszírozta, közfeladatait más módon kívánta ellátni.

Az I-II. rendű alpereseknek a távhő-közszolgáltatás biztosítása érdekében történt egyeztetése nem tekinthető összejátszásnak, erre alaptalanul hivatkozott az I. rendű felperes. Az egyeztetés kizárólag a közfeladat ellátása érdekében történt, a **Sz. Kft.** saját működése miatt, önhibájából került abba a helyzetbe, hogy tartósan veszteségesen működött. Ebben jelentősen közrehatott az I. rendű felperes érdekeltségi körébe tartozó gázszállító, aki a közöttük létrejött szerződést felmondta. A távhőszolgáltatási engedély visszavonásakor a kijelölt gázbeszállító felé a **Sz. Kft.** már jelentős tartozást halmozott föl, majd az engedély megvonását követően pár nappal a **Pénzügyintézet2** neve felmondta a kft.-vel kötött kölcsönszerződést, másnap pedig az I. rendű felperes jogelődje, az **A. Kft.** is felmondta a tagi kölcsönszerződést, és ezzel 2015. április elején a kft. működése teljesen ellehetetlenült.

Az elsőfokú bíróság a felperesek által indítványozott további bizonyítást, mint szükségtelent mellőzte, mivel a per eldöntése szempontjából irreleváns volt, hogy mi volt a **Sz. Kft.** veszteséges működésének oka. **P. Cs.** kisebbségi tulajdonos tanúkénti meghallgatását azért is szükségtelennak találta, mert az I. rendű felperes által csatolt iratokból, a levelezésekből, a taggyűlési jegyzőkönyvekből a tényállás teljes körűen megállapítható volt, az engedélyt visszavonó határozat indokolása pontosan tartalmazza a döntés indokait. Emellett a felperesek felhívás ellenére nem jelölték meg, hogy a tanú milyen, az iratokban nem szerepelő új tényre vagy körülményre tudna nyilatkozni. Ugyanezen okból mellőzte a bíróság a veszteség okaira és az I-II. rendű alperesek egyeztetésére **B. L., Sz. P., K. M.** és **M. L.** tanúkénti kihallgatását. A felperesek alaptalanul kifogásolták, hogy a bíróság nem vizsgálta az I. rendű alperes határozatának jogszerűségét, mivel az polgári perben hatáskör hiányában nem is vizsgálható. A teljes perirat beszerzése is szükségtelen volt, hiszen az I. rendű alperes határozata csatolásra került, a felszámoló pedig tanúvallomásában nyilatkozott az elállás okairól. Az I. és III. rendű alperesek egyezően nyilatkoztak az I. rendű határozata kézbesítésének körülményeire, arra további bizonyítás szükségtelen.

A szerződésen kívül okozott károkért való felelősség körében az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:518-524. §-ai figyelembevételével értékelte az alperesek magatartását. Kifejtette, hogy az I. rendű

felperes nem állt jogviszonyban a hatósági jogkört gyakorló I. rendű alperessel, valamint a III. rendű alperessel sem. A perben a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az I-III. rendű alperesek szerződésen kívül kárt okoztak, a károkozó magatartásukkal összefüggésben keletkezett a kár, valamint annak igazolása is, hogy az I. rendű felperes mint károsult a kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettségének eleget tett. Az alpereseket terhelte viszont annak az igazolása, hogy magatartásuk nem volt jogellenes. Az I. rendű alperes jogszabályban előírt hatósági jogköreit gyakorolta, amelynek jogszerűségét a bíróság nem vizsgálhatta. Az I. és II. rendű alperes a közszolgáltatás biztosítása érdekében egyeztetett. A Sz. Kft. távhőszolgáltatási engedélyének visszavonására nem a III. rendű alperes tevékenysége miatt, azzal okozati összefüggésben került sor. A III. rendű alperes mint a II. rendű alperes által delegált ügyvezető, a napi feladatokban együttműködött az ügyvezető társával. Önálló döntési joga nem volt a Ptk. 3:112. § (2) bekezdése alapján. Az ügyvezetői feladatait a többségi tulajdonos delegáltjaként megbízási szerződéssel látta el, amire az Mt. szabályai nem irányadóak. A felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az engedély visszavonását követően a III. rendű alperes obstruálta a jogorvoslat igénybevételét. A kft. által az I. rendű alperessel szemben megindított per a felszámoló döntése és kérelme alapján szűnt meg. A III. rendű alperes nem sértette meg a Ptk. 3:115. § (1) bekezdését azzal, hogy a Sz. Kft. engedélyének visszavonását követően az I. Zrt.-nél vezetői tisztséget vállalt. Az pedig, hogy később a II. rendű alperes az új távhőszolgáltató cég vezetőjének őt nevezte ki, az I. rendű felperest ért kár bekövetkezése szempontjából irreleváns.

Az elsőfokú bíróság rámutatott továbbá arra, hogy a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdése, 2:43. § d) pontja, a 3:1. § (3) bekezdése, a 2:45. § (2) bekezdése, a 2:51. § (1) bekezdés a)-d) pontjai, valamint a 2:52. § (1) és (2) bekezdése alapján az alperesek nem sértették meg az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Az I. rendű alperes sem a felperes, sem a Sz. Kft. vonatkozásában nem tett közlést, az internetes oldalakon megjelentekhez köze nem volt.

2015. március 25-én a sz...hu internetes oldalon megjelent II. rendű alperesi közlés a valóságnak megfelelt. Ezt igazolja a Sz. Kft. ezt rögzítő taggyűlési jegyzőkönyve, a II. és III. rendű alperes tényelődása.

A II. rendű alperes sz...hu oldalon 2015. április 9. napján megjelent közlése a fentiekkel megegyezik. Alaptalanul hivatkozott az I. rendű felperes arra, hogy a cikk azt a látszatot kelti, hogy az Energetikai Hivatal a működési engedélyt az I. rendű felperes miatt vonta vissza, mivel a cikk erre vonatkozó, ekként értelmezhető közlést nem tartalmaz.

A II. rendű alperes d...hu oldalon 2015. április 3. napján közzétett közlése megfelelt a valóságnak, az I. rendű felperes alaptalanul hivatkozott annak valótlan és jogsértő voltára. Az I. rendű alperes közlése alapján tényként megállapítható volt, hogy a perrel érintett időszakban a kizárólag önkormányzati tulajdonban álló távhőszolgáltató cégek valamennyien tudtak önállóan gázszolgáltatóval szerződni. E tényből pedig okszerűen levonható volt az a következtetés, hogy a Sz. Kft. esetén a kisebbségi tulajdonos helyzete miatt kértek több millió forintos biztosítékot a szállítók.

Alaptalanul hivatkozott az I. rendű felperes arra, hogy a III. rendű alperes 2015. február 2. napján a d...hu oldalon valótlanul és jogsértően állította, hogy drágábban vette a Sz. Kft. a gázt a kisebbségi tulajdonos cégcsoportjától, mint amennyi indokolt lett volna, százmilliós tételektől esett el a Sz. az állami támogatás kiesés miatt, ellenben a kisebbségi tulajdonos oldalán ez bevételként jelentkezett. Ez a közlés az I. rendű alperes megállapításán - akinek feladata valamennyi távhőszolgáltató adatainak elemzése és a távhőtámogatás megállapításához adatok készítése - alapult, így ezen okból a III. rendű alperes nyilatkozata nem volt valótlan.

A III. rendű alperes a d...hu oldalon 2015. február 20. napján megjelent közlése saját véleményét,

gondolatait, értékítéletét közölte, ami a valóságnak megfelelt. A véleménynyilvánítás a III. rendű alperest megillette, az nem minősül személyiségi jogot sértő cselekménynek.

Az elsőfokú bíróság a II. és III. rendű felperesek keresete tekintetében azt állapította meg, hogy igényérvényesítési jogosultsággal nem rendelkeznek. A II. rendű felperes igényérvényesítési jogosultságát a 2015/5/27. számú, az I. rendű felperes által szabálytalanul megtartott taggyűlésen meghozott taggyűlési határozatra a 2015. július 1. napján aláírt engedményezési szerződésre alapította. A jogszabályba ütköző módon meghozott taggyűlési határozatra jogot alapítani azonban nem lehet, az I. rendű felperes nem engedményezhetett a Ptk. 6:193. §-a alapján olyan jogot a II. rendű felperesre, ami őt magát nem illette meg. Mivel a II. rendű felperesnek nincs igényérvényesítési jogosultsága, így azt a III. rendű felperes sem szerezhette meg engedményezés útján.

A felperesek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 78. §-a alapján pervesztességükre tekintettel kötelesek megfizetni a pernyertes alperesek perköltségét. Az alperesek javára megítélt perköltség az őket képviselő ügyvéd munkadíja, amelyet az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelt összegben, az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányosan állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérték oly módon, hogy a felperesek keresetének megfelelően kötelezze az alpereseket. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérték.

Álláspontjuk szerint a fellebbezéssel érintett ítélet jogsértő és megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság az alperesek egyoldalú és a felperes által csatolt okiratokkal szemben álló nyilatkozatait indokolatlanul elfogadta, a felperesi bizonyítékokat azonban nem vette figyelembe, a bizonyítási indítványai mellőzése tényleges indok nélkül történt. Az ítélet indokolása olyan kijelentéseket tartalmaz, ami nincs alátámasztva, az elsőfokú bíróság nem tért ki a per szempontjából releváns jogszabályokra, így a 2004. évi CXL. törvény, a 2012. évi I. törvény, a 2005. évi XVIII. törvény, és a Ptk.-nak a gazdasági társaságok működésére vonatkozó szabályai figyelembevételére.

A tényállásban egymást kizáró megállapításokat rögzít, és még azokból is téves következtetéseket von le. Sem a közigazgatási döntésekkel, sem a becsatolt taggyűlési jegyzőkönyvekkel nem áll összhangban azon következtetés, mely szerint a gázbeszerzés a **Sz.**-nek felróhatóan nem valósult meg 5 hónapig. A **KG** Kft. és az I. rendű felperes állított, de nem igazolt kapcsolt vállalkozási kötelékére hivatkozással felróhatóságot állapított meg, noha ezzel teljesen ellentétes megállapításokat tett a **K.** Kft. Mindezek alapján a becsatolt bizonyítékokat nem vagy kirívóan okszerűtlenül értékelte. A bíróság még szabad mérlegelési jogkörében eljárva sem tehet a perben rendelkezésre álló adatokkal ellentétes megállapításokat. A törvényszék támadott ítélete ezért sérti a Pp. 2. §-át, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében írt tisztességes eljáráshoz való alapjogát.

A II. és III. rendű felperesek keresetösségi jogának hiányát az ítélet nem indokolta.

Az ítélet téves és bizonyítékokkal alátámasztott megállapításai körében az alábbiakra hivatkozott.

Téves az az ítéleti megállapítás, mely szerint az I. rendű felperes részéről a 2014. szeptember 3. napján megkötött üzletrész átruházási szerződés jogszabálysértő a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XIII. törvény (Tszt.) 19. § (1) bekezdés d) pontja alapján. Ezzel összefüggésben sérelmezte azon

ítéleti megállapításokat is, mely szerint az üzletrésztulajdonban bekövetkezett változást a kft. utólag jelentette be az I. rendű alperesnek, aki ezért 500.000 Ft bírsággal is sújtotta őt; a II. rendű alperes csak utólag szerzett tudomást az üzletrésztulajdon átruházásáról, a cégbíróági változásbejegyző végzés hatályon kívül helyezése érdekében ügyészséghez fordult, majd 2014. október 30. napján a **Szegedi.**i Törvényszéken 11.G.40.253/2014. ügyszám alatt peres eljárást indított. A felperesek mindezek ellenében kifejtették, hogy a befolyásszerzés a Ptk. 8:2. §-a alapján valósult meg, ennek megfelelően a többségi befolyás akkor is fennáll, ha a befolyással rendelkező számára a jogosultságok közvetett befolyás útján biztosítottak. Figyelemmel arra, hogy a **Sz. Kft.**-ben az **E Kft.** felperes által irányított **A. Kft.** volt a tulajdonos, a felperes a Ptk. 8:2. § (4) bekezdése alapján már 34,8 %-ban a 2014. szeptember 3-ai ügylet létrejöttékor is tulajdonosa volt a **Sz. Kft.**-nek. Nem volt szükség tehát az I. rendű alperes jóváhagyó határozatára, mivel sem a Ptk., sem a Tszt. 19. § (1) bekezdés d) pontjában írtakra tekintettel 25%, 50%, de még 75%-ot meghaladó további befolyást sem szerzett. Utalt a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozás megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 2007. évi CXXXVI. törvény 3. § r) pontja szerinti tényleges tulajdonosi fogalomra. Mindezek alapján az I. rendű felperes közvetetten tényleges tulajdonosa a **Sz. H. Kft.**-nek. Az pedig, hogy az üzletrész átruházásáról előzetesen nem egyeztetett a II. rendű alperessel, ez egyrészt csak a II. rendű alperes állítása, másrészt ilyen kötelezettsége nem is volt az I. rendű felperesnek. Kiemelték, hogy az elsőfokú bíróság olyan ítéleti tényállítást rögzített, ami az alperesi véleményt tükrözte, ez pedig nem áll összhangban a régi Pp. 206. §-ával, valamint a 221. §-ában foglaltakkal.

A felperesek sérelmezték továbbá, hogy az elsőfokú ítélet alperesi beazonosíthatatlan fogalmakat tesz a tényállás részévé, amely a bíróság részéről érzékelhető negatív értékítéletet hordoz. E körben utaltak az „E csoport”, „az I. rendű felperes cégcsoportja”, „az I. rendű felperes kapcsolt vállalkozása”, „a kisebbségi tulajdonos érdekkörébe” fogalmakra. A gázszolgáltatási szerződés vis maior miatti felmondása nem az I. rendű felperes szerződéséből eredt. Az ítélet ezen része az alperesi nyilatkozatoknak, bizonyítékoknak, szubjektív véleményeknek az okszerűtlen és indokolatlan átvétele a bíróság részéről.

A felperesek hivatkoztak továbbá arra, hogy az ítéleti tényállás több önmagának is ellentmondó megállapítást tartalmaz. Az ítélet 4. oldalán a tényállás rögzíti, hogy a II. rendű alperes polgármestere tájékoztatta az I. rendű alperest arról, hogy a **Sz. gazdálkodása** ellehetetlenült, véleménye szerint a pénzügyi helyzet ellehetetlenülését a jogalkotás eredményezte. Az ítélet 14. oldalán azonban már úgy fogalmaz a bíróság, hogy a kft. gazdasági működésének ellehetetlenülésében jelentősen közrehatott az I. rendű alperes (helyesen felperes) érdekeltségi körébe tartozó gázszállító felmondása. Ellentmondásos az ítélet 5. oldal 7. bekezdése a 6. oldal negyedik bekezdésével. Mindebből következik, hogy az ítélet csupán rögzíti a tényeket, de nem észleli az ellentmondásokat, azt, hogy az I. és II. rendű alperes egymással összejártsza okoztak szándékosan kárt a felpereseknek. Az I. rendű alperes közigazgatási eljárás hiányában nem tehetett megállapításokat a kft. tevékenységére, a II. rendű alperes polgármesterének pedig nem volt olyan távhőszolgáltatással kapcsolatos jogköre, amely alapján eljárhatott volna. Ugyanakkor tény, hogy a gázszolgáltató kiválasztása során a **Sz. Kft.**-t felróhatóság nem terhelte. Nem értékelte az elsőfokú bíróság az ellentmondást abban, hogy 2015. február 16. napján az I. rendű alperes állítja, hogy a **Sz. Kft.** nem felelt meg a távhőszolgáltatói engedélyeknek és felhívja a II. rendű alperest intézkedésre, majd 2015. március 25. napján a II. rendű alperes fordul az I. rendű alpereshez azon kérelemmel, hogy indítson hivatalból eljárást, mert szerinte sem felel meg a **Sz. a távhőszolgáltatói engedélynek.** Az ítélet hivatkozik a 2015. április 2. napján meghozott I. rendű alperesi határozatra, amellyel szembeni jogorvoslatot az alperesek lehetetlenítették el. Az elsőfokú bíróság köteles lett volna értékelni, hogy a **Sz. Kft.** engedélyeit visszavonó határozat egy súlyosan jogsértő és az ügyfelek

jogait semmibe vevő, törvénytelen eljárásban került meghozatalra.

A felperesek továbbra is hivatkoztak azon alperesi magatartásokra, amelyek láncolata vezetett a kár bekövetkeztéhez:

Az I. és II. rendű alperes 2014. december 4-én egyeztetéseket folytatott új távhőszolgáltató soronkívüli engedélyessé tételéről. Az I. rendű alperes ehhez külön eljárást ajánlott fel, **G. P.** nem közigazgatási jogkörében eljárva tett erre ajánlatot. A **Sz. Kft.** ellehetetlenítését megelőzően már a társaság vagyonában is osztozkodás történt.

A fenti egyeztetést követően az I. és II. rendű alperesek levélváltásából az derült ki, hogy megállapodtak a **Sz. H. Kft.** tönkretételében, hogy helyette a II. rendű alperes olyan személyt jelölhessen ki, amelyet kizárólagosan maga irányít.

Sérelmes, hogy a Tszt. szabályai ellenében a polgármester és a jegyző olyan eljárásokat folytatott le, amelyekre jogkörük nem volt. A polgármester maga is túllépte hatáskörét, amikor a **Sz. H. Kft.** engedélyének visszavonását kérte. A jegyző pedig anélkül járt el, hogy hatósági eljárást folytatott volna le.

A II. rendű alperes február és március hónapokban megalapozatlan, valótlán adatokat közölt az I. rendű alperessel, amellyel alátámasztani kívánta az új, saját tulajdonú társaság kijelölésére irányuló kezdeményezéseit. Érthetetlen, hogy az ítélet 13. oldal második bekezdése milyen vizsgálat és tényanyag alapján állapította meg, hogy a II. rendű alperes nem tanúsított szerződésszegő magatartást és az I. rendű alperesnek valótlán adatot nem szolgáltatott. Mellőzi az ítélet azon bizonyítékok felsorolását, ami ezen megállapítás alátámasztását szolgálná.

Az I. rendű felperes által kezdeményezett taggyűlések eredménytelenek maradtak az önkormányzat következetes obstrukciója miatt. Ezzel a II. rendű alperes a **Sz. Kft.**-t szándékosan és tudatosan lehetetlenítette el és kezdeményezte a cég felszámolási eljárását. A földgáz beszerzéssel kapcsolatos ajánlati eljárások kezdeti eredménytelenségét egyértelműen és bizonyíthatóan az önkormányzat által a társaság ügyvezetői pozíciójába 2014. év decemberében delegált III. rendű alperes neve ügyvezető igazgató (III. rendű alperes) magatartása okozta. Működésének megkezdésétől tudatosan alaptalan információkat közölt. Ez utóbbi a felperesek részéről a **K. Kft.** által összeállított anyaggal kétséget kizáróan igazolást nyert. A Kft. engedélyét visszavonó határozatot a III. rendű alperes sürgősséggel, hivatali munkaidőn túl vett át annak érdekében, hogy a másnapra meghirdetett taggyűlés eredménytelen maradjon. Az átvétel körüli ellentmondás feloldására nem került sor. A **Sz. Kft.** engedélyének visszavonása tárgyában a III. rendű alperes nem engedte a jogorvoslat benyújtását, ezzel kapcsolatosan a felperes bizonyítási indítvánnyal élt, amelynek elutasítása indokaira az ítélet nem tartalmaz rendelkezést.

Sérelmezték, hogy a Hivatal a távhőszolgáltatói működési engedélyt oly módon vonta vissza, hogy arra közigazgatási eljárást nem folytatott le. Ez ellentétes a 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 2. §-ában foglaltakkal, illetőleg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és (2) bekezdésével.

A felperesek hivatkoztak továbbá arra is, hogy az elsőfokú bíróság még a helyesen feltárt tényekből sem vont le megfelelő következtetéseket. Alaptalanul állította az ítélet, hogy a II. rendű alperes a társasági szerződést nem sértette meg. A II. rendű alperes a saját gazdasági érdekei mentén járt ugyan el, de a felek a társasági szerződésben arra vállaltak kötelezettséget, hogy a társaság által elérni kívánt cél, a távhőszolgáltatás érdekében egymással együttműködnek. A II. rendű alperes annak tudatában és szándékával döntött új társaság megalapításáról, hogy tudta, ezzel kárt okoz a társaságnak.

Alaptalanul és jogsértően állapítja meg az ítélet 13. oldal 5. bekezdése, hogy az I. rendű felperes a **Sz. Kft.**-nek anyagi kárt okozott. Ilyen megállapítást már csak azért sem tehetett volna, mert a **Sz. Kft.** perben sem áll. Ugyanilyen jogsértő azon megállapítása is, hogy az I. rendű felperes

magatartása miatt romlott meg az üzleti, partneri kapcsolat. Ezzel ellentétben az I. rendű felperes életben akarta tartani a saját cégét, nem kívánta másikba átjátszani a tevékenységét. Nem világos, hogy a **Sz. Kft.** hibája, hogy nem vett gázt, vagy az I. rendű felperesé. A gáz azért nem volt, mert az orosz határon a lekötött kapacitást a szolgáltató nem adta át. A menedékes szolgáltató kijelölésére az I. rendű alperes az önhibáján kívül gázellátás nélkül maradó engedélyesek számára jogosult és köteles. A gázhiány miatt soha nem kerülhet sor jogszerűen a távhőengedély visszavonására.

Az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül mellőzte a felperesek bizonyítási indítványait, a mellőzés indokai általános, konkrétumok nélküli indokok. A felperesek 2018. december 20. napján kelt beadványunkban részletesen és kimerítően megjelölték, hogy mely tanút mely körülmény vonatkozásában kívánják meghallgatni. **P. Cs.** tanúkenti meghallgatása lényeges a tekintetben, hogy milyen tényeket tapasztalt a **Sz. H. Kft.-t** érintő önkormányzati és kormányzati intézkedések mentén, I. és II. rendű alperes részéről milyen hivatalos és nem hivatalos nyilatkozatok kerültek közlésre felé. A tanú egyeztetéseket folytatott az engedély megvonását megelőzően **B. L.**val, az I. és II. rendű alperessel. Nem került feltárássra, hogy a II. rendű alperes intézkedései, médiában megjelenő nyilatkozatai milyen valós célt szolgáltak.

K. M. az a személy, aki az I. rendű alperes ügyintézőjeként az engedélyt visszavonó határozatot meghozta, aki nyilvánvalóan meg tudja magyarázni, hogy milyen utasítás és érvek mentén tud két nap alatt közigazgatási határozatot hozni. **M. L.** az I. rendű alperessel folytatott előzetes egyeztetést, ahova a **Sz. Kft.-t** nem hívták meg. Szükséges **B. G.** és III. rendű alperes neve szembesítése, hiszen a 2015. április 3. napján megtartott taggyűlés tárgyát képező intézkedési terv és annak várható hatásait illetően ellentmondó nyilatkozatokat tettek. E körben releváns információt szolgálhat **P. Cs.** is.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy sem **D. L.**-nak, sem **G. P.**-nek nem volt felügyeleti jogköre, legfeljebb magánvéleményük lehetett. Az ügyben sajátos és különös jelentőséggel bíró körülmény, hogy ezen magánvéleményüket a Hivatal álláspontjaként közzétették. Nem értékelte a bíróság azt a tényt, hogy a felszámoló bár valóban visszavonta jogorvoslati kérelmét, azt megelőzően azonban ő kérte az eljárás lefolytatását. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a II. rendű alperes az I. rendű felperes javaslatait a **Sz. Kft.** tőkepótlására visszautasította, ugyanakkor az általa létrehozott **I. Zrt.** részére önkormányzati kezességvállalás mellett biztosította, hogy 1.300.000.000 Ft erejéig hitelt vegyen fel.

Tévesen ítélte meg az elsőfokú bíróság III. rendű alperes neve ügyvezető igazgató magatartását is, tévesen rögzítette, hogy a III. rendű alperesre nem az Mt., csupán a Ptk. szabályai irányadóak. A munkaviszony a megbízási és a vállalkozási jogviszonyt minősítő jegyek vizsgálata alapján a felperesek azzal érveltek, hogy a vezető tisztességszolgálati feladat alapvetően és kizárólagosan személyesen látható el, a vezető tisztségszolgálati feladattal kötött megbízási viszonyt valójában munkaviszonynak minősül. A III. rendű alperes foglalkoztatására vonatkozó szerződés nem került csatolásra, így alaptalanul rögzíti az ítélet, hogy az Mt. felperes által hivatkozott rendelkezéseit a III. rendű alperes magatartása nem sértette. Mindezek alapján a III. rendű alperes magatartása nem csupán etikátlan, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság rögzítette, hanem jogsértő is.

Az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésén alapuló keresetét is megalapozatlanul utasította el az elsőfokú bíróság. A **K. Kft.** által készített szakvélemény az alperesek által felhozott állítások cáfolatára önmagában is alkalmas. Érthetetlen, hogy a bizonyítékok köréből ezt a szakvéleményt miért zárta ki az elsőfokú bíróság.

Álláspontjuk szerint alaptalan a II. és III. rendű alperesek keresetösszevonási joga hiányát megállapító ítéleti rendelkezés is. A taggyűlési határozat esetleges hatályon kívül helyezése nem hat ki az

engedményezésre, amely egy önálló kötelem és amely megtámadásra nem került. Hivatkoztak a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 10/A. § (3) bekezdésére, mely szerint a határozat hatályon kívül helyezését kimondó bírósági ítélet hatálya annak jogerőre emelkedésével áll be. A visszamenőleges hatállyal történő hatályon kívül helyezésre pedig csak akkor van lehetőség, ha jogszabály a bíróság számára az ilyen határozat meghozatalát lehetővé teszi. A határozat hatályon kívül helyezése csak a jövőre nézve történhet az eddigi bírósági gyakorlat alapján (Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.636/2016/6. számú ítélet). Hivatkoztak a BH2006. 412. szám alatt megjelent eseti döntésre is. A felszámoló a **Sz. Kft.** és a II. rendű felperes között létrejött megbízási keretszerződést mondta fel 2016 májusában. Az engedményezési szerződést a felszámolónak nem kellett jóváhagynia. A perindítást alapja a taggyűlési határozat alapján létrejött engedményezési szerződés, nem maga a határozat. A követelés dologi hatállyal átszállt a II. rendű, majd pedig a III. rendű felperesre.

A felperesek Pf. 4. sorszám alatt előterjesztett beadványukban kifejtették, hogy a II. rendű alperes „kényszerű pertársa a III. rendű alperesnek a kereseti kérelem vonatkozásában”, azonban „egységes pertársak a perköltség vonatkozásában”. A felperesek kérték, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy az I. és III. rendű felperesek kereseti kérelmének adjon helyt és kötelezze az alpereseket a kereseti kérelem szerint. Másodlagosan változatlanul fenntartották az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére vonatkozó fellebbezésüket. Kérték továbbá, hogy a másodfokú bíróság az alpereseket mind az első, mind a másodfokú eljárás során felmerült perköltségeikben marasztalja.

A II. és a III. rendű felperesek a perben pertársakként jártak el, mivel a bíróság a II. rendű felperest mint jogelődöt a perből nem bocsátotta el. A II. rendű felperes fellebbezési kérelme az, hogy az ítéletet változtassa meg akként a másodfokú bíróság, hogy a II. rendű felperes keresetének adjon helyt és kötelezze alpereseket a kereseti kérelem szerint. A II. rendű felperes másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, valamint az alperesek első- és másodfokú perköltségben marasztalását kéri.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesek perköltségben marasztalását indítványozta. A perköltsége az őt képviselő kamarai jogtanácsos munkadíja, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § a) és a 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint kért megállapítani.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részletes bizonyítási eljárást követően a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése megalapozott, eljárása nem volt elfogult.

Az üzletrész-átruházás és befolyásszerzés tekintetében továbbra is arra hivatkozott, hogy a Tszt. 19. § (1) bekezdés d) pontja alapján a 2014. szeptember 3-án kelt üzletrész-átruházási szerződéssel az I. rendű felperes távhő engedélyesként nem szerzett tulajdonjogot a **Sz. Kft.**-ben. Az I. rendű alperes szabályszerű kérelem benyújtására hívta fel a **Sz. Kft.**-t hiánypótlás keretében, amelynek az nem tett eleget, ezért a 3112/2014. számú határozatában az eljárást megszüntette és a **Sz. Kft.**-t megbírságolta. Az I. rendű felperes ezt a határozatot megtámadta a Fővárosi és Közigazgatási Bíróságon, majd a keresetét „visszavonta”. Az „eljárás megszüntetése elleni keresetét” pedig a bíróság 34.Kpk.46.169/2015/15. számú végzésével elutasította. Ezt követően az I. rendű felperes 2015. február 17-én kérelmet nyújtott be a **Sz. Kft.**-ben való befolyásszerzéshez történő hozzájárulás tárgyában. A felhívásában foglaltaknak nem tett eleget, ezért az I. rendű alperes az eljárást ismét megszüntette. Értelmezhetetlen a befolyásszerzéssel kapcsolatban kifejtett felperesi álláspont, hiszen az I. rendű felperes az I. rendű alpereshez intézett beadványában maga jelölte meg, hogy 49%-os üzletrészt szerzett. A jogszabályi rendelkezés alapján az I. rendű alperes hatásköre az engedélyesre, jelen esetben a **Sz. Kft.**-re és az abban 25%-ot meghaladó szavazatot szerző

befolyásszerzőre terjedt ki. A mögöttes kapcsolatok, a cégháló nincs hatással a szavazatokra. A felperes alaptalanul vitatja az ítéletben szereplő cégek közötti tulajdonosi kapcsolati rendszert, mivel azok egyértelműen bizonyítottak. Alaptalanul vitatja azokat a tényeket is, amelyek a **Sz. Kft.** engedélyének visszavonásához vezettek. Bizonyított tény, hogy az engedély visszavonását megelőző években a kft. veszteségesen működött, amihez hozzájárult a jogszabályváltozás, valamint az is, hogy a szükséges gázt az átlagosnál magasabb áron szerezte be. Bizonyított tény, hogy a **Sz. Kft.** gázszolgáltatójában az I. rendű felperesnek 74%-os részesedése volt. Miután a gázszolgáltató a gázszolgáltatási szerződést felmondta, a **Sz. Kft.** nem tudott más gázszolgáltatótól gázt beszerezni, amelyben jelentős szerepe volt a **Sz. Kft.** gazdasági helyzetének. Az I. rendű alperes a gázszolgáltató kijelölésével volt kénytelen a **Sz. Kft.** helyett a problémát megoldani. A **Sz. Kft.** az engedélyének visszavonását megelőzően nem tudta igazolni, hogy a következő év téli időszakában a távfűtést el tudja látni. Mindebből helyesen vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a **Sz. Kft.** engedélyének visszavonása nem azért történt, hogy az alperesek egymással összejátszva, szándékosan kárt okozzanak az I. rendű felperesnek.

Az I. rendű alperes hivatkozott a közte és a kijelölt gázkereskedő közötti perre, amelyben a földgázkereskedő véleménye szerint a fő probléma az volt, hogy nem kapott pénzügyi biztosítékot. Az I. rendű felperesi képviselő nyilatkozatában (2018. május 30-ai jegyzőkönyv 4. bekezdése) nem vitatta, hogy milliárdos nagyságrendű tartozása volt a **Sz. Kft.**-nek a földgázkereskedő felé. Mindezt **B. G.** 2018. június 4-ei tanú vallomása is megerősítette. A csatolt bizonyítékokból az is megállapítható volt, hogy a **Sz. Kft.** érdekkörében felmerült okból nem tudott gázt beszerezni, ami végül az engedélyének a visszavonásához vezetett. A **Sz. Kft.** engedélyének visszavonása jogszerű közigazgatási eljárásban történt, a Ket. 29. § (4) bekezdés b) pontja és 50. §-a alapján. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság sem sértette meg a régi Pp. 4. §-át.

A villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény 158. §-a, valamint a Tszt. 6. § (1) bekezdése alapján mind az I., mind a II. rendű alperesnek széles körű hatáskört adott a törvényalkotó. Az I. rendű alperes, annak elnöke és energiáért felelős elnökhelyettese sem lépte túl hatáskörét, amikor a Tszt. 6. § (1) bekezdése alapján megkereste az önkormányzatot, hogy az ellátás biztonsága érdekében intézkedésre van szükség. Az I. és a II. rendű alperes között nem volt olyan megállapodás, hogy a **Sz. Kft.**-t tönkre tegyék. A **sz-i** polgármester nem kérte az I. rendű alperestől a **Sz. Kft.** engedélyének visszavonását. Az I. rendű alperes közigazgatási eljárás keretében hozta meg a 4034/2015. számú közigazgatási határozatát, melyben a **Sz. Kft.** távhő engedélyét visszavonta. A visszavonó határozat átvételének körülményei irrelevánsak, de az ellentmondást az 2018. december 13-án kelt beadványában az I. rendű alperes feloldotta. Mindezek alapján Ket. 2. §-át nem sértette meg.

A **Sz. Kft.** maga jelentette be az I. rendű alperesnek, hogy gáz hiányában nem tudja a távhőszolgáltatást ellátni és kérte az I. rendű alperestől a gázkereskedő kijelölését. Jelen ügyben az I. rendű felperesi tulajdonosi körhöz tartozó távhőszolgáltatókon kívül valamennyi, nagyságrendileg 80 távhőszolgáltató képes volt a gáz beszerzésére. Ezért jelen ügyben az egyetlen jó döntés a **Sz. Kft.** engedélyének visszavonása és új engedélyes kijelölése lehetett. Azóta bebizonyosodott, hogy ez a döntés helyes volt, mivel 2018-2019 év telén az I. rendű felperesi tulajdonosi körhöz tartozó távhőszolgáltatók ismét nem tudtak gázt beszerezni, de ez már **Sz.** lakosságát nem érintette.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékig feltárta, további tanúbizonyítás már szükségtelen az ügyben. A felperes nem jelölte meg, hogy mire kéri az igazságügyi szakértő kirendelését, illetőleg a szakértő mivel tudná bizonyítani, hogy alperesek összejátszottak azért, hogy a felperest tönkretegyék. A felperes által indítványozott tanúk, például **B.**

G. is azokat az alperesi tényállításokat támasztották alá, amelyeket a dokumentumok is alátámasztottak. A **Sz. Kft.** felszámolójának tanúkenti kihallgatása ismételten szükségtelen, hiszen a **Sz. Kft.** engedélyének visszavonásához vezető alperesi magatartásokról információja nem lehet. Nem jelölte meg a felperesi oldal, hogy **P. Cs.** tanúvallomása mit tudna igazolni az okiratok ellenében. **K. M.** mint az I. rendű alperes ügyintézője a **Sz. Kft.** engedélyének visszavonó határozatában részletesen leírta, hogy milyen körülmények vezettek az engedély visszavonásához. **D. L.** és **G. P.** az I. rendű alperes nevében és képviselőjében jogosultak voltak eljárni. Nyilatkozataikat az I. rendű alperes képviselőjében, annak álláspontjaként tették meg. A felperesek egyetlen olyan bizonyítékot sem tudtak felmutatni, ami azt bizonyítaná, hogy a **Sz. Kft.** engedélyét az I. rendű alperes a III. rendű alperes valótlan tájékoztatása alapján vonta volna vissza. A **K.** szakvélemény semmit sem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az alperesek összejátszottak volna annak érdekében, hogy a **Sz. Kft.**-t tönkretégyék.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperesek nem sértették meg az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az I. rendű alperes semmilyen közléssel nem élt, az internetes oldalakon megjelentekhez köze nem volt. A médiában megjelenő cikkekkel kapcsolatban felperesnek kellett volna azok valótlanágát bizonyítani, amelynek nem tett eleget, ezzel szemben az alperesek bizonyították a cikkek valóságtartalmát.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság az engedményezés szabályszerűtlensége tárgyában is.

Az I. rendű felperest ért kár tekintetében az I. rendű alperes arra utalt, hogy bár a szerződést nem vitatta, de a 79.000.000 Ft átutalását igazoló bizonylatot az I. rendű felperes nem csatolta. A felperesek maguk sem vitatták, hogy a távhő tevékenységen elérhető nyereség a miniszteri rendelet által maximált 2,5 %. Ez a rendelet szerint a bruttó eszközérték 2 %-a. Ezért értelmezhetetlen az I. rendű felperes keresetében kért 5,6 %-os iparági elvárt hozam az üzletrész vételárára vetítve.

Az üzletrész vételárának megfelelő kár az I. rendű felperes saját rossz gazdasági döntésének az eredménye, mellyel egy több éve veszteségesen működő cégben lévő 49.000.000 Ft névértékű üzletrészt 199.000.000 Ft-ért vásárol meg. Értékelni kell, hogy azonos tulajdonosi csoporton belül történt az üzletrész vásárlás és hogy a **Sz. Kft.** 2012-2014. években az állami támogatás ellenére is veszteségesen működött. Mivel a **Sz. Kft.** távhőengedélyének visszavonásával egy veszteségesen működő tevékenységet szüntetett meg az I. rendű alperes, értelmezhetetlen, hogy kárt okozott volna. Az I. rendű alperes **Sz.** lakosságának távhőellátása biztonsága érdekében vonta vissza a **Sz. Kft.** engedélyét és jelölt ki másik távhőszolgáltatót. A felperes mindezek alapján sem a bekövetkezett kárát, sem az I. rendű alperes jogellenes magatartását, sem az okozati összefüggést nem bizonyította.

A II. és a III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. Indítványozták a felperesek teljes perköltségben marasztalását azzal, hogy az alperesi jogi képviselő áfa körbe tartozik.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, részletes és mindenre kiterjedő bizonyítási eljárást követően született. Sem az elsőfokú eljárás, sem az ítélet nem "elfogult". A felperesek kérésére az elsőfokú bíróság határidőt biztosított tényelődásaik közlésére és bizonyítási indítványaik megtételére. Ellenben a felperesek állításaikat nem támasztották alá, nem jelölték meg konkrétan, hogy milyen eljárása, illetve megállapítása elfogult az elsőfokú bíróságnak. Az elsőfokú ítélet indokolása kellően részletezett, valamennyi felperesi bizonyítási indítvány értékelésre került. A felperesek nem adták elő, hogy a hivatkozott Ket., Tszt., Get. szabályainak vizsgálatát mennyiben mellőzte az elsőfokú bíróság és az miként vezetett a kereset elutasításához. Iratellenes azon

állításuk, miszerint a közigazgatási döntéseket az elsőfokú ítélet nem hivatkozta volna meg. Tisztázásra került, hogy a **K.G.** az I. rendű felperes tulajdonosi érdekeltségébe tartozott. Azt pedig, hogy a **K.** jelentés milyen körben cáfolja az elsőfokú bíróság ítéletét, szintén nem jelölték meg. Az üzletrész átruházás és az I. rendű felperesi befolyásszerzés tekintetében csatlakoztak az I. rendű alperesi ellenkérelemben foglaltakhoz. Kiemelték, hogy 2015. február 17. napján maga az I. rendű felperes nyújtott be kérelmet az I. rendű alpereshez a befolyásszerzés jóváhagyása érdekében.

Alapítanul hivatkoztak a felperesek arra, hogy az elsőfokú ítélet nem meghatározott fogalmakat használ, és ezek negatív értékítéletet hordoznak az I. rendű felperesre nézve. Az **E.T. GmbH** vonatkozásában megállapítást nyert, hogy mint a **Sz. H. Kft.** társaság korábbi gázbeszállítója, nem volt "független".

Az ítélet indokolásában ellentmondás nem lelhető fel, ellentétben tény az, hogy a **Sz. H. Kft.** "f.a." 2012. óta veszteségesen működött, a gázbeszállítói szerződését 2014. október 31. napjával az I. rendű felperes tulajdonosi érdekeltségébe tartozó **E.T. GmbH** mondta fel, ezen időpontot követően a Kft. saját jogon nem volt képes gázbeszerzésre, miközben milliárdos összegű tartozást halmozott fel az állami tulajdonú **M. Zrt.** felé.

A felperesek konkrét szövegszerű ellentmondások, kifogások megjelölése nélkül általánosan állított ellentmondásokra hivatkoznak. A hivatkozott **K.** jelentés tekintetében a felperesek sem az elsőfokú, sem a fellebbezési eljárásban nem jelölték meg, hogy az miként, mely részében támasztaná alá állításukat. Az I. rendű alperes határozatának kézbesítésére az I. rendű alperes 2018. december 13. napján kelt beadványában részletesen nyilatkozott. Iratellenesen állítja a felperesi oldal a III. rendű alperes vonatkozásában, hogy az I. rendű alperes határozatával szembeni jogorvoslatot megakadályozta. Az elsőfokú bíróság többször felhívta a felpereseket a bizonyítási indítványaik előterjesztésére. Ennek ellenére nem jelölték meg pontosan, hogy mely tény, illetőleg körülmény vonatkozásában kívánják a tanúk kihallgatását indítványozni.

A fellebbezés a jóhírnév sérelme körében tett állításokra konkrétumot nem tartalmazott, ellenben az alperesek okiratokkal igazolták a sérelmezett kijelentések valóságtartalmát.

A II. és III. rendű felperesek keresetösségi joga tárgyában megalapozottan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a jogszabályba ütköző módon meghozott taggyűlési határozatra jogot alapítani nem lehet. Helytállóan állapította meg, hogy a II. rendű, valamint a III. rendű felperesnek nincs igényérvényesítési jogosultsága.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és ez alapján a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint az I. rendű felperes által megjelölt közlések, nyilatkozatok nem sértették a jóhírnévhez való jogát. A felperesi fellebbezés e körben pusztán arra irányult, hogy a felperesek által teljesített, illetőleg részükről felajánlott, de "nem teljesített bizonyítás" alapján az ítéletben rögzített tényállás nem alapos. Az I. rendű felperes fellebbezésében egy konkrét bizonyítékra hivatkozott, a **K.** Kft. által elkészített - ahogyan azt a felperesek nevesítették - szakvéleményre, amely álláspontja szerint minden, az alperesek által felhozott állítások cáfolatára önmagában is alkalmas. Arra azonban nem tért ki, hogy az általa csatolt szakvélemény mely megállapításaira kíván hivatkozni az egyes, jóhírnévét sértő közlések kapcsán. A fellebbezésben más konkrét bizonyítékra vagy elutasított bizonyítási

indítványra nem hivatkozott. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem korlátai között vizsgálhatta felül a régi Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A 2015. március 25-én a **sz....hu** internetes oldalon megjelent cikk kifogásolt része azt tartalmazza, hogy csak másfél hónappal később értesült az önkormányzat arról, hogy szakmai befektetőt cserélt a kisebbségi tulajdonos, és mivel nem tudott elővásárlási jogával élni ezért eljárást kezdeményeztek. Ez a tényállítás a valóságnak megfelelt, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítélete rögzíti. E körben a **K.** Kft. által elkészített szakvélemény ezzel ellentétes bizonyítékot nem tartalmazott. A felperes nem jelölte meg, hogy a szakvéleményből mely rész az, ami a fenti tényállítást cáfolná és annak áttanulmányozása alapján sem állapítható meg abból a közléssel ellentétes tény. Az, hogy az önkormányzat csak később értesült az üzletrész tulajdonjogának átruházásáról, bizonyítja a 2014. december 10-ei rendkívüli taggyűlésen az önkormányzat képviselőjében eljáró **Sz. P.** hozzászólása, valamint a III. rendű alperes 26. sorszám alatti jegyzőkönyv szerinti nyilatkozata. Az a tényközlés, hogy az önkormányzat elővásárlási jogával nem tudott élni, ezért eljárást kezdeményezett, nem minősül hamis, a valóságnak meg nem felelő tényállításnak. Tény ugyanis, hogy az elővásárlási jogával az önkormányzat nem tudott élni. Az természetesen más kérdés, hogy ezen jogát jogszerűen gyakorolhatta volna-e, erre azonban a közlés tényállítást nem tartalmazott. Az a tényközlés is megfelelt a valóságnak, hogy az önkormányzat az üzletrész tulajdonjogának átruházása miatt eljárást kezdeményezett, hiszen 2014. október 28-án kelt kérelmében a Csongrád Megyei Főügyészséghez fordult a Ctv. 65. § (1) bekezdése és az ügyészségekről szóló 2011. évi CLXIII. törvény 27-28. §-a alapján. Mindezekre tekintettel a megjelölt tényállítások a valóságnak megfeleltek, azok jogsértést nem valósítottak meg.

A fenti indokok alapján nem sérült az I. rendű felperes jóhírnévhez való joga a II. rendű alperesnek a **sz....hu** oldalon 2015. április 9-én megjelent közlésével sem, ami az az előző közlésnek megfelelő tartalmú volt. E cikkben a továbbiakban csak az önkormányzat álláspontjára utaltak, mely szerint elővásárlási joga lett volna. A cikk ezen része csak egy véleményt, illetve értékelést közölt. Ez a véleménynyilvánítás, értékelés pedig figyelemmel a PK 12. szám III. pontjára, illetve a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, nem minősül tényállításnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a **d....hu** internetes oldalon 2015. április 3. napján megjelent újságcikkben található közlés, amelyet a felperes sérelmezett (6. sorszámú jegyzőkönyv, illetve az ezt pontosító 14. sorszámú beadvány) valótlan tényállítást nem tartalmaz. Ebben a cikkben a **Sz-i** Önkormányzat közleményének azon része, ami a Hivatal álláspontjára történő utalást tartalmaz, tényállításnak nem minősül, hiszen a közlemény is csak a Hivatal álláspontjára és a bizonytalan helyzet miatt a bírósági perre utal. A közlemény azon része, mely szerint a **Sz.** az egész fűtési szezonban nem tudott földgázt beszerezni, a valóságnak megfelelő tényeket közöl. A közlemény egészét tekintve ez arra vonatkozott, hogy a **Sz.** Kft. saját tenderkiírás útján nem tudott beszerezni gázt, ám a közszolgáltatás ellátása érdekében az I. rendű alperes ilyenkor is köteles volt kijelölni részére gázszolgáltatót. A pénzügyi biztosíték rendkívül magas mértékét bizonyítja a **M.** Zrt. 2014. november 25. napján kelt indikatív ajánlata, illetőleg **B. G.** és **M. I.** 2014. november 25. napján az I. rendű alpereshez intézett levele. A felperesek által csatolt **K.** tanulmány a SWOT elemzés „gyengeségek” rovatában kifejezetten utal arra, hogy „Egyes kapcsolt (**E.** Cégcsoportos) tranzakciók külső (pl. finanszírozó) fél számára nehezen átláthatók lehetnek.”. E kereseti kérelemben nem érintett I. rendű alperesi közlés és a keresetlevél F/4-15 és F/18-24 szám alatti kijelölő határozatok, indikatív ajánlatok, a **K.** tanulmány helyes értékelése alapján állapította meg az elsőfokú bíróság a régi Pp. 206. §-a alapján, hogy a vitatott tényállítás megfelelt a valóságnak.

Nem tartalmazott valótlan tényállítást a III. rendű alperesnek a 2015. február 2. napján a **d....hu**-n megjelent nyilatkozata sem. Ebben a keresetben nem érintett I. rendű alperes csatolta azt a kimutatást, amely a földgázt felhasználó távhőszolgáltatók földgáz vásárlási átlagárát tartalmazza 2013 októbertől és 2014 szeptembere közötti időszakra, és a **Sz.** Kft. átlagárának számításáról szóló

tablázatot (16. sorszámú beadvány mellékletei). A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az I. rendű alperes a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (Tszt.) 4. § (1) bekezdése alapján ellátta az ármegállapítással összefüggő feladatait, ellenőrizte a távhőtermelő és távhőszolgáltató működési engedélyében előírt követelmények, feltételek betartását, ellátta a távhőszolgáltatási támogatással összefüggő feladatait, elvégezte a távhőszolgáltatás jellemzőinek felmérését, ennek keretében a Hivatal jogosult volt eseti és rendszeres információkat kérni, az engedélyhez kötött tevékenységgel vagy távhőszolgáltatási támogatással kapcsolatos iratokba betekinteni. Mindezek alapján az általa szolgáltatott összehasonlító adatokat és az átlagár kimutatást a bizonyítékok körében nagyobb súllyal vehette figyelembe az elsőfokú bíróság, mint a felperes által csatolt **K.** tanulmány megállapításait. Az elsőfokú bíróság a régi Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítékokat helyesen mérlegelve állapította meg, hogy a közlés a valóságnak megfelelt, ezért a felperes jóhírnevét nem sérthette.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a **d...hu** oldalon 2015. február 20. napján megjelent III. rendű alperesi nyilatkozat nem tartalmazott valótlan közlést. Az, hogy a cég ekkor már válságos helyzetben volt, maga a kisebbségi tulajdonos képviselője, **P. Cs.** is megerősítette a 2015. március 5-ei rendkívüli taggyűlésen, mikor elmondta, hogy tovább folytatja a társaság a veszteséges gazdálkodását és tőkéjét felélte (keresetlevél F/26 sorszám alatt csatolt taggyűlési jegyzőkönyv 5. oldal utolsó bekezdése). Ezt erősíti meg **R. F.** előadása is (a fenti jegyzőkönyvben a 9. oldal 2. bekezdésében). Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a III. rendű alperes azon nyilatkozata, hogy keresi a kitörési lehetőségeket a tulajdonosi struktúrában és a kettős ügyvezetés béklyójában, csak az ő értékítéletét, véleményét tartalmazza. A véleménynyilvánítás szabadságát azonban az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése biztosítja, önmagában a véleménynyilvánítás, a III. rendű alperes értékítéletének közlése a felperes jóhírnevét nem sértette.

Nem volt alapos a fellebbezés az I. rendű felperes sérelemdíj iránti keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés ellen sem. A felperes személyiségi jogát, az általa megjelölt jóhírnevét nem sértették meg a fenti közlemények, ezért a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását alappal nem kérhette. Ugyanezen okból kifolyólag, tehát személyiségi jogsértés hiányában nem illeti meg őt sérelemdíj sem a Ptk. 2:52. §-a alapján.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelése alapján, kellően megindokolt ítéletében utasította el az I. rendű felperes kártérítési igényét.

Okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a II. rendű alperes a Ptk. 6:142. §-a alapján a társasági szerződést nem szegte meg, a felperesnek kárt nem okozott. A Ptk. 3:88. § (1) bekezdése értelmében a társaság üzletszerű közös gazdasági tevékenység folytatására alakul, amelyben a tagok a nyereségből közösen részesednek, a veszteséget közösen viselik. Az elsőfokú bíróság azonban alappal mutatott rá arra, hogy a **Sz. Kft.** társasági szerződése nem tartalmazott olyan rendelkezést, amely a tagok részéről kötelezően előírta volna a pótbefizetést a veszteségek rendezésére, ilyen kötelezettséget a II. rendű alperes a társasági szerződésben nem vállalt. Azt is helyesen állapította meg, hogy egyik tagtól sem várható el, hogy a hosszú éveken át veszteségesen működő társaságot vagyoni hozzájárulásokkal, pótbefizetéssel, apportálással, tőkeemeléssel tovább finanszírozza. Ezért nem minősül szerződésszegő magatartásának, hogy a kisebbségi tulajdonos által kezdeményezett apportálást, az ismételt tagi kölcsön nyújtását, a pótbefizetést nem szavazta meg. E körben az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve, az ítélete 13-14. oldalán részletezte azokat a körülményeket, amelyeket figyelembe vett. Ezzel a másodfokú bíróság mindenben egyetért, azt megismételni nem kívánja. A veszteségesen működő társaság további finanszírozása megszüntetésének indokai közül különösen jelentősnek tekintette a másodfokú bíróság is azt, hogy a kisebbségi tulajdonos úgy ruházta át az üzletrésze tulajdonjogát egy másik cégre, hogy arról a többségi tulajdonost előzetesen még csak nem is értesítette. Ennek azért is kiemelkedő jelentősége

van, mert a Tszt. 6. § (1) bekezdés értelmében a II. rendű alperes köteles biztosítani a távhőszolgáltatással ellátott létesítmények távhőellátását, melynek során közérdekű feladatokat kell ellátnia.

A másodfokú bíróság értékelte továbbá azt a tényt is, hogy a 2015. március 5-ei taggyűlésen **P. Cs.**, a kisebbségi tulajdonos ügyvezetője úgy nyilatkozott, hogy a kijelölés kérésétől függetlenül az **E** csoportnak van gáza, tehát ha az Energiahivatal úgy dönt, hogy nem jelöl ki szolgáltatót, akkor tudna gázt adni, de nem abban a struktúrában. Pályázni sem kívánnak, de szükség szerint bármelyik céget, így a **Sz. H. Kft.**-t is el tudta volna látni és április 15-től is el tudja látni gázzal. A nyilatkozat azt támasztja alá, hogy a kisebbségi tulajdonos együttműködési kötelezettségét azzal is megszegte, hogy bár lett volna lehetősége, nem szolgáltatott gázt a társaság részére. Miután pedig a korábbi kisebbségi tulajdonos a **Sz. kft.**-vel kötött tagi kölcsönszerződését felmondta, a II. rendű alperes nem sértette meg sem a társasági szerződést, sem az együttműködési kötelezettségét, amikor a lejárt tagi kölcsöne meg nem fizetése miatt a cég felszámolását kezdeményezte.

Az I. rendű felperes a kárát a 119.000.000 Ft értékben megvásárolt üzletrésze értékében, illetve annak hozamában jelölte meg. A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban rámutat arra, ha a II. rendű alperes valóban megszegte volna a társasági szerződést vagy az együttműködési kötelezettségét, az I. rendű felperest ért kárt akkor sem lenne köteles megtéríteni a Ptk. 6:525. §-a alapján. A károsultat ugyanis kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség terheli. E kötelezettsége felróható megszegése miatt keletkezett kárát a károkozó nem köteles megtéríteni.

Nem volt vitatott egyik fél részéről sem, hogy 2011. óta veszteséges gazdálkodást folytatott a **Sz. Kft.**, és ez a veszteséges gazdálkodás 2014. év folyamán csak elmélyült. Ezt megelőzően, 2013-ban már 1.000.000.000 Ft összegű pótbefizetést kellett eszközölniük a tagoknak ahhoz, hogy megmentsék a céget. A **Sz. Kft.** könyvvizsgálója **R. F.** maga mondta el a 2015. március 5-ei taggyűlésen (taggyűlési jegyzőkönyv 15. oldal), hogy három év alatt jutott a cég válságos helyzetbe és ha a két tulajdonos újabb milliárdokat rak be a cégbe, akkor se fog megszűnni a probléma, a cég ugyanis nem véletlenül veszteséges 5-600 millióval évente. A jelentős mennyiségű hitelből sem tudják pontosan és állandóan finanszírozni a céget. A bevételek befagyasztásából és az energia árak összefüggéséből látható, hogy a cégen csak a központi támogatás segíthet. A többi költség elenyésző ahhoz képest, amit az energia és a kiszámlázható árbevétel közötti különbség termel. Ha ezen nem segítenek, az állami támogatás helyes vagy reális megállapításával, akkor a cég menthetetlen. **P. Cs.**, az I. rendű felperes törvényes képviselője a 2015. március 5-ei taggyűlésen szintén úgy nyilatkozott, hogy a társaság tovább folytatta veszteséges gazdálkodását és tőkéjét felélte, a korábban felhalmozott eredménytartalmak is elfogytak. A másodfokú bíróság rámutat arra, nyilvánvaló, hogy ez a helyzet nem egyik napról a másikra alakult ki. Ennek ellenére az I. rendű felperes 2014. szeptember 3-án ebben a rendkívül nehéz helyzetben lévő társaságban fennálló 49 %-os részesedést megtestesítő üzletrészt (amely alapját a 49 millió forint értékű törzsbetét képezte) 119 millió forintra értékel és ez alapján cseréli el egy másik üzletrésszel. Amennyiben az I. felperes nem vizsgálta meg a megvásárolandó üzletrész mögötti cég helyzetét, úgy kármegelőzési kötelezettségét ezen magatartásával szegte meg felróhatóan. Amennyiben viszont megvizsgálta a céget és látva annak helyzetét mégis az üzletrész megszerzése mellett döntött, ráadásul ilyen hatalmas összeg mellett, úgy ezzel szegte meg felróható módon kármegelőzési kötelezettségét.

A **K. Kft.** 2014. április 30-án elkészült jelentése a reorganizációs lehetőségeket tekintette át. A tanulmány 7. oldala vizsgálta a társaság cash flow-ját, ennek alapján állapítja meg, hogy összességében a pénzügyi helyzet 2013-ban rendkívül feszített volt, az elérhető hitelkeretek gyakorlatilag teljes kihasználtságot mutattak. A 24. oldalon a tanulmány a pénzügyi és működési eredmények áttekintésével megállapította, hogy 2013. évre vonatkozó előzetes adatok alapján a társaság üzemi vesztesége 176MFt lett, szemben a tervezett 174MFt-os pozitív eredménnyel. A

társaság likviditási pozícióját igen feszítettnek ítélte meg (27. oldal). Maga a tanulmány is abból indul ki a reorganizációs terv bemutatása előtt, hogy a külső szabályozás körében az „...alábbiakban bemutatott feltételezések hangsúlyozottan nagy bizonytalanságú feltételezések, amelyeknek megvalósulására vonatkozóan semmilyen biztosítékkal nem szolgálhatunk.”(39. oldal). Ezek után a javasolt intézkedések között olyan költségcsökkentő intézkedések is szerepelnek, amelyek a társaságtól független harmadik személy (I.) részéről a költségtérítés alóli mentesítését irányozták elő. A fentiekre tekintettel a reorganizációs tervnek a birtokában sem járt el az I. rendű felperes kellő körültekintéssel, amikor 119 millió forintra értékelt egy 176 milliós üzemi veszteséget produkáló cégben lévő 49%-os üzletrészt és annak megszerzéséről döntött. A másodfokú bíróság kiemeli továbbá, hogy az I. rendű felperes a perben azt sem bizonyította a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti kötelezettsége ellenére, hogy a csere különbözeteként mutatkozó 79.000.000 Ft-ot az A. Kft.-nek ténylegesen megfizette.

A fentiekre tekintettel a II. rendű alperes még akkor is mentesülne a kártérítés megfizetése alól, ha valóban megszegte volna a társasági szerződést vagy együttműködési kötelezettségét.

Nem volt alapos a fellebbezés az I. rendű felperes szerződésen kívül okozott kár megfizetésére irányuló keresete elutasítása tekintetében sem. A Ptk. 6:519 § és 520. §-a alapján azt kellett az elsőfokú bíróságnak megvizsgálnia, hogy az alperesek jogellenes magatartása folytán érte-e a felperest kár. Az I. rendű felperes kárát e körben is a 119.000.000 Ft értékben megvásárolt üzletrésze értékében, illetve annak hozamában jelölte meg.

Az alperesek fellebbezésében foglaltak szerint a kár bekövetkezéséhez az alábbi alperesi magatartások láncolata vezetett: a 2014. december 4-ei egyeztetés; az ezt követő I-II. rendű alperesi levelezés; a polgármester és a jegyző hatáskörének túllépése; a II. rendű alperes valótlan adatközlése; a Sz. H. Kft. taggyűlési határozatainak el nem fogadása; a III. rendű alperes megakadályozta, hogy a társaság jogorvoslattal éljen a Sz. H. Kft. engedélyének elvonása tekintetében; az I. rendű alperes az engedélyes működésének vizsgálatára irányuló közigazgatási eljárást nem folytatott le; nincs lehetőség a Ket. szerint gyorsított, rendkívüli eljárásra.

Az elsőfokú bíróság ez alapján vizsgálta, hogy volt-e az alperesek részéről jogellenes, károkozó magatartás és ezzel okozati összefüggésben érte-e az I. rendű felperest kár és milyen összegben. Az elsőfokú bíróság ítéletének 16. oldalán részletesen megindokolta, hogy az alperesek magatartása miért nem volt jogellenes, károkozó. Arra is kitért, hogy a Sz. Kft. vagyonszerzése és ezen keresztül a felperes üzletrészeinek értéke, befektetése hozama milyen egyéb, az alperesek magatartásán kívüli okból csökkent. Erre vonatkozik az ítélet 13. és 14. oldalán kifejtett jogi érvrendszer. A felperesek fellebbezésükben ezért alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Az I. és II. rendű alperes 2014. december 4-ei egyeztetéséről M. L. tájékoztatása került csatolásra (keresetlevél F/16. melléklet). A tájékoztató szerint a Sz. távhőszolgáltatáshoz szükséges földgáz beszerzése volt a megbeszélés tárgya. Az önkormányzat úgy ítélte meg, hogy a szolgáltató által készített reorganizációs tervből nem olvasható ki olyan megoldás, amely alapján a veszteséget a kft. saját eszközökkel tudná mérsékelni vagy megszüntetni, ezért felmerülhet az is, hogy esetleg más szolgáltatón keresztül oldja meg az önkormányzat a Tszt. 6. § (1) bekezdése szerinti távhőellátási kötelezettségét. A megbeszélés célja e szerint nem a Sz. Kft. ellehetetlenítése, hanem a távhőellátás biztosítása volt. Nem állapítható meg a fellebbezésben állított azon tény sem, hogy a társaság vagyona tekintetében osztozkodás történt volna.

Az I. rendű felperes nem jelölte meg, hogy pontosan milyen „levélváltásokra” hivatkozik, de a keresetleveléhez és a 22.533/2017/3 számú beadványához csatolt okiratokból nem a Sz. Kft. tönkretételének a szándéka tűnik ki, hanem az, hogy a távhőszolgáltatás zavartalan ellátását próbálta meg biztosítani az I és a II. rendű alperes. A felperesi oldal fellebbezésében sem nevesíti az egyes

„levelek” ezzel ellentétes tartalmát.

A távhőszolgáltatási engedélyt visszavonó határozat tárgyában peres eljárás volt folyamatban, **B. S.** felszámolóbiztos azonban nem támasztotta alá azt a felperesi előadást, mely szerint az alperesek nyomására állt volna el a keresettől (26. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal). A felszámolóbiztos előadta, hogy a **Sz. Kft.** objektív körülményei miatt a pernyertessége esetén sem lett volna képes a visszanyert távhőszolgáltatási tevékenység teljesítésére, mert 2 milliárd forintot meghaladó összeggel tartozott a **M. Zrt.**-nek, emellett nem tudott a piacról önállóan földgázszállító partnert szerezni.

A másodfokú bíróság egyebekben rámutat arra, hogy az I. rendű alperes a Tszt. 4. §-a szerinti feladatai ellátása körében jogosult volt a távhőellátás biztosítása érdekében az önkormányzattal egyeztetni, különösen az önkormányzat Tszt. 6. § (1) bekezdésében írt kötelezettsége miatt. Az önkormányzat képviselő testülete meghatározott feladatkörökkel rendelkezett a távhőellátás biztosítása érdekében a Tszt. 6. § (2) bekezdése alapján. Az önkormányzat nevében pedig a polgármester jogosult volt ezen egyeztetések kapcsán eljárni. A jegyző feladatait a Tszt. 7. §-a rögzítette. A jegyző maga is ellenőrzi a távhőszolgáltató tevékenységét. E körben jogosult volt a távhőszolgáltatótól információt kérni, az iratokba betekinteni. Minderre tekintettel a felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra általánosságban, hogy a jegyző, illetőleg a polgármester hatáskörét túllépte. **D. L.** és **G. P.** az I. rendű alperes képviselőjében vett részt az egyeztetéseken, amit az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében is megerősített. Amennyiben hatáskörüket túllépve jártak volna el, ez önmagában még nem okozhatott az I. rendű felperesnek kárt. Azt viszont a fellebbezés sem jelöli meg, hogy ezek a személyek konkrétan milyen magatartásukkal vettek részt a **Sz. Kft.** tönkretételében. A perben bizonyítást lefolytatni a felperes általános, kellően nem konkretizált tényelőadása alapján nem is lehetett.

Az I. rendű felperes fellebbezésében is adós maradt azzal, hogy pontosan, egyedileg beazonosítható módon megjelölje, a II. rendű alperes február és március hónapban milyen valótlán adatokat közölt az I. rendű alperessel. A fellebbezésében e körben az elsőfokú ítélet 13. oldalán található azon megállapítást vitatta, hogy a II. rendű alperes nem szegte meg a **Sz. Kft.** társasági szerződését. Ezzel kapcsolatos jogi álláspontját az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, azzal a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett. Mivel a felperes a kártérítés törvényi tényállásának megfelelő, egyediesített tényelőadást a valótlán adatközlésre nem tett, így erre az elsőfokú bíróság - alappal - bizonyítást sem folytathatott le. A másodfokú bíróság utal továbbá arra, hogy a II. rendű alperes egyéb magatartását az elsőfokú bíróság a párhuzamos kártérítési igények kizárása miatt a Ptk. 6:145. §-a értelmében a szerződésszegés körében értékelte.

Az I. rendű alperes azon azon magatartása, hogy megsértette a Ket 2. §-át, alaptalan volt a távhőszolgáltatói engedélyt visszavonó határozata, a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősségét alapozhatná meg, ha fennállnának a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti feltételek. A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló keresettől azonban a **Sz. Kft.** elállt, ezért a Ptk. szerinti feltétel nem teljesült.

Az, hogy a III. rendű alperes akadályozta volna meg, hogy a társaság jogorvoslattal éljen a távhőszolgáltatási engedély visszavonása tárgyában, szintén nem volt megállapítható. A társaság ugyanis keresetet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, ahol a 32. K. 31.681/2015. szám alatti per elállás folytán került megszüntetésre. Ha a III. rendű alperes a keresetindítást ellenezte is, a társaság mégis jogorvoslattal élt. **B. S.** felszámolóbiztos tanúvallomásában részletesen kitért arra, hogy milyen körülményeket vett figyelembe az elálláskor. Az elálláshoz a III. rendű alperesnek nem volt köze.

Az, hogy a III. rendű alperes ügyvezetői tevékenységét munkaviszony keretében látta volna el, csak az I. rendű felperes tényelőadása, amelyet nem bizonyított. Az, hogy munkaviszonya keretében a III. rendű alperes miként adta át a társaság vagyonát az **I.**-nak, a felperesi fellebbezésből sem derül ki. A 33. sorszámú beadványában is csak általánosságban hivatkozik erre. Az I. rendű felperes nem

jelölte meg pontosan, hogy a III. rendű alperes mikor, kinek és milyen valótlan tartalmú tényt közölt a társaság működésével kapcsolatosan és ez miként eredményezte az egyes földgázbeszerzési eljárások eredménytelenségét (fellebbezése 16. oldal) és ez hogy vezetett az I. rendű felperes kárához. Annak a kereset szempontjából relevanciája nem volt, hogy a távhőszolgáltatói engedélyt visszavonó határozatot a III. rendű alperes mikor vette át, mivel az átvétel ténye és a felperest ért kár között semmilyen okozati összefüggés nincs.

A másodfokú bíróság a szerződésen kívüli károkozás körében is hangsúlyozza, ha az alperesek jogellenes, károkozó magatartást tanúsítottak volna, akkor sem lennének kötelesek az I. rendű felperes kárát megtéríteni a Ptk. 6:525. §-a alapján. Ennek indokait már a szerződésszegésre alapított kártérítés körében részletesen kifejtette.

A fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság kiemeli, nem az elsőfokú bíróság által használt „alperesi, beazonosíthatatlan fogalmak” vezettek a kereset elutasításához. Egyes fogalmakat egyébként **P. Cs.** is használt (2015. március 5-ei taggyűlés 15. oldal: „...az **E.** csoportnak van gáza.”), mások a **K.** tanulmányában is szerepelnek („kapcsolt vállalkozások” a gázszolgáltatók részéről a 7. oldal második bekezdése, „kapcsolt társaságok” a 33. oldal második bekezdése, illetve a 20. oldalon a működési struktúrában rejlő gyengeség elemeként lett kiemelve, hogy az egyes kapcsolt, „**E.** cégcsoportos” tranzakciók külső fél számára nehezen átláthatók lehetnek).

Az elsőfokú bíróság csak a perben bizonyított tények alapján utalt azokra a körülményekre, amelyek más tényezőkkel együtt a **Sz.** Kft. fizetéseképtelenségéhez és ezáltal az I. rendű felperes üzletrészenek értékvesztéséhez vezethettek.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a **Sz.** Kft. 2011. óta veszteségesen működött, annak ellenére, hogy a tagok 2013-ban összesen 1.000.000.000 Ft összegű pótbefizetéssel éltek. Ezt bizonyítja **B. G.** Zoltán - aki a korábban a **Sz.** Kft. ügyvezetője volt, jelenleg pedig a felperes alkalmazottja - 18. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomása. E szerint a **Sz.** Kft. 2011. évtől már minden évben veszteséges volt, 2013. évben 1.000.000.000 Ft-os tagi kölcsönt fizetettek be a tulajdonosok üzletrész arányosan, amivel a cég csak másfél évet húzott ki, 2014. évre újból veszteségessé vált. Ezt támasztja alá **P. Cs.** hozzászólása a 2015. március 5-ei taggyűlésen, aki a veszteségek megszüntetését csak az újabb tulajdonosi tőkepótlásban látta. Ezen a taggyűlésen a társaság könyvelője, **R. F.** úgy nyilatkozott, hogy a 2014. évi főkönyvi kivonatban ő 600.000.000 Ft-os hiányt lát. A társaság 2013. évi pénzügyi helyzetét a **K.** tanulmány is rendkívül feszítettnek tekintette (7. oldal összefoglalója). A felperesek ezekre az évekre visszanyúló jogellenes, szerződésszegő alperesi magatartásra nem hivatkoztak, ennek ellenére a cég már korábban is veszteségesen működött.

A **Sz.** Kft. gázbeszállítója 2014. őszén felmondta a szerződést, ezt követően a gázbeszállítókat pályáztatták, de ők olyan pénzügyi garanciát kértek, amit a cég nem tudott teljesíteni. A **Sz.** kft. két ügyvezetőjének 2014. december 10-ei levele arról tájékoztatta az I. rendű alperest, hogy a **M.** Zrt. szabadpiaci árajánlatát a kért 3.330.000.000 Ft bankgarancia miatt nem tudta a **Sz.** kft. elfogadni. 2015. elején pedig már a **M.** Zrt. kijelölt gázszolgáltató felé is milliárdos nagyságú tartozása volt a **Sz.** Kft.-nek (**B. G.** 18. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomása). **B. G.** tanúvallomásában maga is arra utalt, hogy a kft. az önkormányzat ármegállapításai, a kormányzati rezsicsökkentés és az állam részéről a gázár nem megfelelő kompenzálása miatt vált veszteségessé. A **K.** tanulmány egészen a 33. oldalig elemzi a társaság működését, sehol nem szerepel, hogy az I-II. rendű alperes bármilyen összejátszásának eredménye lenne a társaság rendkívül feszített pénzügyi helyzete. Ellenben részletesen taglalja, hogy ebben milyen egyéb körülmények játszottak közre (hőigény csökkenés, villamos energia értékesítésből származó bevétel csökkenése, gázárak alakulása, késedelmes vevői befizetések stb.).

2014 szeptemberében ilyen pénzügyi-gazdasági körülmények között értékesítette az üzletrészt az A. Kft. úgy, hogy azt előzetesen a többségi tulajdonossal, illetőleg az I. rendű alperessel nem közölte. A fellebbezésükben a felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy a Tszt. 19. § d) pontja szerinti befolyásszerzés tekintetében figyelembe kell venni a Ptk. 8:2. § (3) bekezdése szerinti közvetett befolyást is. Mivel ilyen befolyással (34,8%-kal) az I. rendű felperes már a 2014. szeptember 3-ai ügylet létrejöttékor rendelkezett, nem kellett a Hivatal jóváhagyását kérnie. Az üzletrész cseréjével további 14,2%-os részesedést szerzett, ez azonban az addig is meglévő jelentős befolyását nem növelte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a Tszt. 19. § d) pontja alkalmazásában magában az engedélyes vállalkozásban történő meghatározott százaléku szavazatszerzést és az ehhez fűződő jogok gyakorlását kell bejelenteni. Ellenkező értelmezés mellett az I. rendű felperesnek már rég be kellett volna jelenteni és kérnie a Hivatal jóváhagyó határozatát a befolyásszerzéshez (34,8%) és az ehhez fűződő jogok gyakorlásához. A másodfokú bíróság rámutat továbbá arra is, hogy az I. rendű felperes utóbb, 2015. február 17-én kérelmet nyújtott be az I. rendű alpereshez a Sz. Kft.-ben való befolyásszerzéshez való hozzájárulás tárgyában. Ebben maga az I. rendű felperes jelölte meg, hogy 49%-os üzletrészt szerzett.

Az üzletrész tulajdonjogának átruházását követően a Sz. Kft. gázszolgáltatójában az I. rendű felperesnek 74%-os részesedése volt. Ez a gázszolgáltató volt az, aki a 2014 októberében vis majorra hivatkozással felmondta a Sz. Kft.-vel kötött gázszerződést. Tény az is, hogy ezt követően 2014. október 31-től a 2014-2015. évi teljes fűtési szezonban a Sz. Kft. saját jogon, önállóan földgázt beszerezni nem tudott, a kiírt tenderek sorra eredménytelennek bizonyultak, ezért kellett folyamatosan gázszolgáltatót kijelölni a Sz. Kft. részére. Annak ellenére, hogy a gázbeszerzésre vonatkozó saját tenderek folyamatosan eredménytelenek voltak, és folyamatosan gázszolgáltató kijelölését kérte a Sz. Kft., az I. rendű felperes képviselője P. Cs. a 2015. március 5-ei rendkívüli taggyűlésen (jegyzőkönyv 15. oldal) úgy nyilatkozott, hogy a kijelölés kérésétől függetlenül az E-nak van gáza és E Csoportnak van gáza, tehát bármikor tudott volna az I. rendű felperes gázt szolgáltatni a Sz. Kft.-nek, ennek ellenére nem tette meg. A jegyzőkönyv szerint P. Cs. maga adta elő (16. oldal), hogy mi volt a vis major háttere, megerősítette, hogy volt gáz, de a kormányzati megoldások miatt és a saját üzleti érdekükre tekintettel nem kívánták ezt biztosítani. Mindezek után került sor 2015. április 2. napján arra, hogy az I. rendű alperes visszavonta a Sz. Kft. távhőtermelői és távhőszolgáltatói működési engedélyeit 2015. április 16. napjával. Ezt követően pedig először a kisebbségi tulajdonos volt az, aki 2015. április 9. napján azonnali hatállyal felmondta a Sz. Kft. részére nyújtott tagi kölcsönszerződést. Ezzel párhuzamosan a nagy összegű kölcsönszerződéseket is sorra felmondták a pénzintézetek, 2015. április 8-án a **Pénzintézet2 neve**, április 15-én pedig a **Pénzintézet1 neve**

Ezen tényeket figyelembe véve a másodfokú bíróság is úgy ítélte meg, hogy a Sz. Kft. nem az alperesek magatartása folytán került fizetéseképtelen állapotba és rendelték el felszámolását, hanem egyéb, az alpereseken kívül álló körülmények miatt.

A fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a régi Pp. 206. § (1) bekezdése alapján okszerűen mérlegelte, a felperesek által becsatolt rendkívül nagy számú okirati bizonyíték és a kihallgatott tanúk vallomása alapján helyesen foglalt állást akkor, amikor a felperesek további bizonyítási indítványait elutasította. A fentiek tükrében nem volt jelentősége annak, hogy III. rendű alperes neve ténylegesen milyen jogviszony keretében végezte ügyvezetői tevékenységét, hogy P. Cs.-nak mi volt a véleménye az önkormányzati és a kormányzati intézkedésekről. Ugyanakkor a felperesek a fellebbezésükben sem jelölték meg, hogy P. Cs. mely tényeket tudná alátámasztani, hanem csak azt, hogy az alperesi egyeztetések vélt szándékáról tudna nyilatkozni. K. M. tekintetében szintén nem tények bizonyítására kérték a tanú kihallgatását, hanem az általa hozott határozat tekintetében kívánták őt számon kérni (fellebbezés 15. oldal 1. és 2. bekezdés). Erre nézve azonban tanúbizonyításnak helye nincs. A határozat csak az ellene benyújtott jogorvoslat keretében

támadható. Az elsőfokú bíróság a közigazgatási határozat indokolásában foglalt megállapításokat önmagában, bizonyított tényként egyébként sem értékelte. **M. L.** tekintetében a fellebbezés csak az I. rendű alperessel folytatott „előzetes egyeztetéseket” jelölte meg, de azt nem, hogy pontosan mely tény az, amelyet a tanúvallomásaival bizonyítani kíván. **B. G.** és III. rendű alperes neve szembesítése felesleges, hiszen az említett taggyűlés tárgyát képező intézkedési terv várható hatásai elsősorban szakkérdésnek minősülnek, illetőleg nem minősülnek olyan releváns tényeknek, amelyeket a kártérítési igény szempontjából tisztázni kellene.

Az elsőfokú bíróság érdemben helyesen utasította el a II. és III. rendű felperesekkel szembeni keresetet.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a **Sz. Kft.** 2015/5/27-1. számú taggyűlési határozata és a 2015. július 1. napján kelt engedményezési szerződés alapján a **Sz. Kft.** és a II. rendű felperes neve között nem jött létre a Ptk. 6:193. § szerinti engedményezési szerződés. A fenti okiratok szerinti megállapodás ténylegesen a magyar perjog által meg nem engedett perbizományra vonatkozott. Maga a taggyűlési határozat rendelkezései is ellentmondásosak, mert egyrészt a **Sz. Kft.** megbízza az ügyvédi irodát a kárigények érvényesítésére a kft. nevében és képviselétében, másrészt ezt úgy kívánja megvalósítani, hogy külön megállapodás alapján engedményezi a követelést. A kettő azonban egymást kizárja. Az engedményezési szerződés is hasonló ellentmondásokat tartalmaz. Ebben is azt rögzítették, hogy a felek egymással megbízási szerződést kötnek az engedményezés tárgyát képező követelés bíróság előtti érvényesítésére, és ennek feltétlen érvényesülése érdekében kötnek engedményezési szerződést. A taggyűlési határozat, az engedményezési szerződés és különösen a jogi képviselőnek a másodfokú tárgyaláson történő nyilatkozata alapján egyértelmű, hogy a **Sz. Kft.** pusztán a követelés érvényesítése végett engedményezte a kártérítési igényét, az érvényesítéssel kapcsolatos költségek levonása után a befolyt összeg a **Sz. Kft.**-t illette volna meg. A jogi képviselő előadta, hogy a III. rendű és a II. rendű felperes közötti engedményezés is ugyanilyen feltételekkel történt. A tényleges megállapodás lényege az volt, hogy az ügyvédi iroda érvényesíti a kárigényeket, a befolyt összegből levonja a költségeit, majd a maradékot a **Sz. Kft.** számára átutalja. Mindezek egyértelműen azt igazolják, hogy nem a perbeli követelést akarták átruházni, hanem a követelés érvényesítését. A **Sz. Kft.** csak perlési jogot adott a II. rendű felperesnek, és ő is hasonló tartalmú megállapodást kötött a III. rendű felperessel. A perbizomány pedig a jelenlegi polgári eljárási szabályok alapján "tilos és az ilyen megbízási érvénytelen" (BH1997. 198.).

Értékelte a másodfokú bíróság továbbá, hogy a felszámolóbiztos is úgy nyilatkozott, a **Sz. Kft.** "f.a." nem tartja nyilván az I.-II. rendű felperesek jelen perben érvényesített követelését. Az engedményezés tényéről a felszámolóbiztosnak az átadott iratanyag alapján nem volt tudomása (26. jkv. 3. oldal).

A felperesek fellebbezésükben alaptalanul hivatkoztak arra is, hogy a Ptké. 10/A. § (3) bekezdése alapján az engedményezési szerződés megkötésekor még nem került hatályon kívül helyezésre a taggyűlés határozata, ezért joghatályos nyilatkozatot tehetett **P. Cs.** E körben a másodfokú bíróság mindenben osztja az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy az érvénytelen taggyűlési határozat alapján az engedményezési szerződés megkötésére a kisebbségi tulajdonos nem rendelkezett felhatalmazással.

A fent kifejtettekre tekintettel a II., illetőleg a III. rendű felperesek nem az igény jogosultjai, így keresetüket az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt, amikor a felperesek bizonyítási indítványait elutasította. Az elutasítás indokait ítélete 15. oldalán részletesen kifejtette, indokolási kötelezettségének a régi Pp. 221.§ (1) bekezdése alapján eleget tett. A bizonyítékokat a maguk

össességében helyesen értékelte a régi Pp. 206. § (1) bekezdése szerint. Az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés nem állapítható meg, nem indokolt a bizonyítási eljárás kiegészítése vagy megismétlése sem, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének feltételei a régi Pp. 252.§ (2)-(3) bekezdései alapján nem állnak fenn.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta őket az alperesek másodfokú perköltségében. Az alperesek másodfokú perköltsége az őket képviselő ügyvédek munkadíja, amelyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (5) és (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapított meg a másodfokú bíróság, figyelembe véve a jogi képviselők által kifejtett ügyvédi tevékenységet.

Budapest, 2019. április 10.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő